

STUDENTAVISA I TROMSØ

Organ for Tromsø-studentene
3. årgang — Nr. 2. Mars 1978.

**INNE I
AVISA:**
Sovjetuni-
onen «An
alcoholic
mode of
production»
(s. 7)

**Intervju
med Bjørn
Kalohol og
Fredrik
Fagerthun**
(s. 11)

**Sissel Røn-
beck var
ikke kom-
petent til å
holde inn-
ledning ak-
sjonsdagen**

(Siste side)

**Dead-line
neste nr.
5. april**

Kvinnenes interna- sjonale kampdag

**8. MARS
ETT TOG I
TROMSØ**

**BAKGRUNNEN FOR
KVINNEORGANISERINGA**

Kvinner før oss har kjempet mot undertrykk-
ing. Rundt århundreskiftet
var stemmerett det viktig-
ste kravet for kvinnene. I
1910 ble det på en sosialist-
isk kvinnekongress ved-
tatt at det skulle være en

Forts. side 8

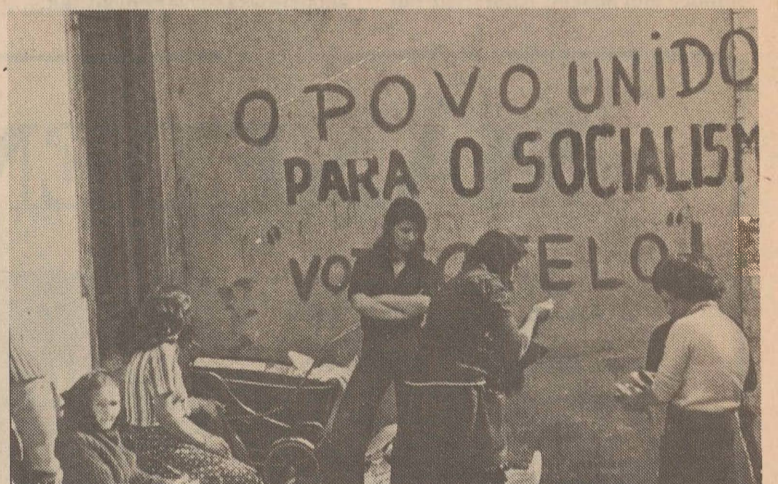
Se side
8 og 9

Øvre Breivang — Studentboliger med lav standard?

Se reportasje s. 4 og 5

Øvre Breivang studentbygg.

Oppsøkende helse- virksomhet i jord- brukskooperativene

Reportasje fra Portugal (side 6)

Hvor er vi?

Søndre Tollbugt. 7 b, 4. etg. Tlf. nr.: 81 715

Adressen og telefonnummeret til Studentutvalgets kontor, som dessuten brukes jevnlig av NSU-delegat-gruppa, Studentavisas redaksjon, Studentidrettslaget og Studentersamfunnet er VIKTIG Å HUSKE FOR ALLE STUDENTER.

Kontortid for Studentutvalget:

Man.: kl. 9 - 12.

Tir.: kl. 9 - kl. 12.

Onsd.: kl. 9 - kl. 12 og kl. 19 - kl. 21.

Torsd.: kl. 9 - kl. 11.

Om formiddagen er kontorassistenten til stede, og onsdag ettermiddag er SU's faste møtetid. De andre organer har også faste møtetider 1 gang i uka. (Se nærmere oppslag rundt på universitet.)

Til våre bidragsytere annonsører andre interesserte

Vi har satt opp følgende plan for utgivelsene av Studentavisa i Tromsø våren 1978:

	Siste redaksjonsmøte	Avisa foreligger
Nr. 1-78	—	9/2
Nr. 2-78	24/2	4/3
Nr. 3-78	10/4	20/4
Nr. 4-78	28/4	8/5

Det tas forbehold om uforutsette hindringer for gjennomføringa av planen. Datoen for når avisa antas å foreligge kan variere etpar dager til og fra.

Studentavisa i Tromsø utgis i et opplag på 1500-2000, og spres foruten på hele Universitetet i Tromsø på alle høgere læresteder såvel i Tromsø som ellers i landet, og til en rekke organisasjoner,

institusjoner og enkeltpersoner.

Annonser kan sendes til ovenstående adresse i god tid — gjerne ferdig uttegnet — men ellers med angivelse av innhold, spalteplass, i hvilket nummer det ønskes innrykket, m.v.

Avisa trykkes i offset.

Annonsepris på vanlig tekstside er for tida på kr. 1,50 pr. millimeter.

innslag i lokalradioen og annonse i Nordlys.

Fra de andre lærerstedene hvor det i tillegg til møtene ble avholdt demonstrasjoner har vi kun resultatene fra selve demonstrasjonene. I Bergen gikk 750 studenter i toget. I Stavanger var det 225, mens i Oslo deltok 150 i punkt-demonstrasjon utenfor regjeringsbygget. Aksjonsdagen viste at det skulle være godt grunnlag i studentmassene for videre aksjoner mot statens økonomiske forverringstiltak.

Aksjons- dagen

Her i Tromsø ble det avholdt inst.møter på de fleste institutt. I møtetida var det undervisningsbolkott. Oppmøte rundt på instituttene var tåelig bra. Derimot var oppslutning på kveldsmøte mindre enn ønsket. Ellers var det

Kuriøst:

Lånekassa kjende ikkje til studentavisa i Tromsø!

Upløydd mark kan nok vere ei utfordring, men det må vere måte på.

Under arbeidet med å få endene til å møtast økonomisk for Studentavisa, kunne ein konstatere at Lånekassa aldri har nytta avisa til annonser! Men då vi vende oss dit var svaret klart: alle studentavisene er faste annonseorgan for Lånekassa (skulle forresten berre mangle), man dei kjende ikkje — som Staten si informasjonsteneste — til at det fanst studentavis i Tromsø!

Legg opp til ei kraftig 1. mai-mønstring

1. mai-forberedelsene er allerede kommet godt i gang på forskjellige hold. Et av hovedoppslagene i neste nummer av studentavisa vil bli forberedelse til og markering av 1. mai-dagen. Bildet viser en viktig seksjon i sosialistisk 1. mai-fronts tog i Tromsø i fjor.

Ny utvikling i «vaskesaka»:

Beboerne på «Myra» legger ned vaskinga!

Etter drøftinger blant de berørte beboerne på Prestvann studentheim, og etter at det ble kjent at Samskipnaden hadde høynt husleia f.o.m. 1. okt. mens vasking på Storskogåsen først ble igangsatt fra 1. november i fjor, begynte tålmodigheta å ta slutt. Beboerne på Storskogåsen

oppdaga dette, og krevde økninga for oktober refundert, noe vi også forstår de har fått. Samtidig viser det seg at endel andre beboere ikke har fått ettergitt noe som helst av denne klart ulovlige husleieøkninga, ja Samskipnaden har ennå pr. i dag ikke latt høre et kvekk fra seg!! det opplyser formannen i Leieboerutvalget på Prestv., Stein Abrahamsen, til oss.

Leieboermøtet vedtok derfor enstemmig følgende:

«Vi støtter at beboerne på Myra legger ned vasking av fellesrom med virkning fra 9/2. Samtidig at «vaske-tider» betales. Leieboerutvalget gjør ny henvendelse til Samskipnaden for å oppklare hvorfor Storskogåsen fikk ettergitt «vaske-tier» for oktober, og ikke Prestvann».

Det minste Administrasjonen nå kan gjøre er å beklage saksbehandlingen, og straks betale tilbake de pengene som urettmessig er innkrevet!

20/2-78, JGS

NSU-nytt

Landsstyremøtet 18/2.

Fortsatt kamp mot disiplinærlova: Plattformen for den landsomfattende underskriftsaksjonen blei vedtatt. Startskudd for aksjonen blei satt til onsdag 22/2. Underskriftslistene vil deretter sirkulere rundt på universitetet i ca 1 1/2 mnd. Aksjonen vil bli avslutta med ei solidaritetsuke med de som er ramma av Berufsverbot i Vest-Tyskland, både på og utenfor universitetet. Skriv under på listene. Vi kan ikke godta en disiplinærlov. På Vest-Tyske universiteter har de allerede en. Det betyr i praksis at studentrådene bare får uttale seg i universitetsinterne saker. Noen steder er studenterådene blitt fjernet og erstattet med offentlige tjenestemenn. Studentallmøter er forbudt. Likeså uravstemninger.

Aksjonsdagen var hovedpunktet på landsstyremøtet. Alle lærestedene slutta opp om dagen, men ville markere den på ulike måter. Se egne reportasjer i Studentavisa og i Studentforum.

Solidaritetsstøtte til kullgruvearbeiderne i USA. Landsstyret vedtok å støtte kullgruvearbeiderne i deres krav om høyere lønn og tryggere arbeidsplasser. Forholdene som gruvearbeiderne lever under må betegnes som feudale: Arbeidskraftkjøperne eier ikke bare gruvene, de eier boligene til arbeiderne og service-institusjonene i lokalsamfunnet. Sikkerhetsforanstaltningene i gruvene er ekstremt dårlige.

NSU vil oppfordre andre organisasjoner til å støtte kullgruvestreiken i USA:

Bryn-saka: Landsstyremøtet oppfordra AU i NSU til å komme med uttalelse som tar avstand fra dommen: den er et angrep på ytringsfriheten.

DELEGATGRUPPA i Tromsø

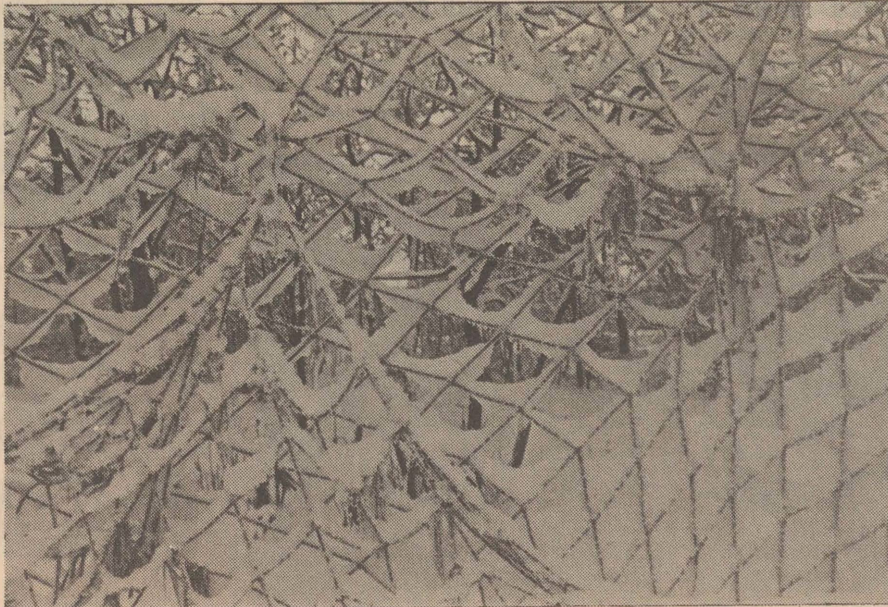
MÅNEDENS BILDE

«VINTER»

Hermed presenteres det første «Månedens bilde», tema «Vinter». Bildet er levert av Friedel Brandt, og ble etter vurdering blant 8 innleverte bidrag gitt beste «karakter».

Kriteriene for uttak vil bli presentert på medlemsmøte i Kameraklubben. (Møte kunngjøres ved oppslag). Da vil også de øvrige bildene bli presentert, sammen med juryens avgjørelser.

Tema for neste måned er «Studentliv». Bidrag kan innleveres («som vanlig») til de som har nøkkel til merkerommet på Prestvann. Frist for innlevering er satt til 5. april. Lykke til!

«I går var Stortinget samlet for første gang etter ferien: Representantene, ja til og med noen av deres fruer møttes i korridorene...» (Dagbladet 3/10—70)

To unge zoologer, dr. Sauer og hans kone...

(fra V. B. Drøsher: «Dyrene har sjel».)

STUDENTAVISA I TROMSØ

Organ for
Tromsø-studentene

Nr. 2/1978, mars. Årg. 3

Redaksjon:
Øystein Ballari, (ansv.)
Per Jarl Elle,
Jørn Fossmo,
Synnøve Jenssen,
Torill Jenssen, (ansv.)
Audhild Nedberg
John G. Skogvoll

Adr. Søndre Tollbugt. 7 b, Tromsø.
Tlf. 81 175.

Studentavisa er organ for studentene ved Univ. i Tromsø, og kommer ut ca. en gang i måneden. Redaksjonen er valgt på Sos. Fronts politiske grunnlag.
Trykt i 1500 eks.

Hovedall- møtet

Første hovedallmøte under det nye SU's ledelse ble avholdt 13. febr. Oppmøtet var — 80 litt over gjennomsnitt er hva som pleier å være på møtene.

Oppleggs- og arrangementsmessig var det klar forbedring fra tidligere. Ved flytting av resolusjonsdebattene til slutten av møtet fikk en bedre tid til hovedpunktene. Møteledelsen fungerte bra, uten diskriminering av taletider til de forskjellige grupperinger, noe vi tidligere har opplevd. Av andre positive ting som bør trekkes fram er at det var flere som hadde ordet enn det vi vanligvis opplever.

Når det gjelder debatten var den fremdeles preget av at det innholdsmessige i sakene ikke ble

utdypet. Diskusjonen av aksjonsformer er viktige, men må ikke føre til at innholdet blir fortrent.

Som vanlig klarte vi ikke og komme oss under tidsramma, 3 ½ times møte uten pause blir i drøysteste laget.

Allmøtet funksjon bør vel heller ikke være at studentene skal gjennomføre flest mulig avstemninger i løpet av kvelden.

Mindre saksmengde, grundigere diskusjoner og en eller annen form for oppmykning av møtene kan kanskje gi bedre allmøter i fremtida.

Til slutt et forslag til SU fra avisa: «Hva med å ta selve diskusjonsformene på allmøtet opp til debatt».

Resultater av husleie- aksjonen for februar

	ordinær leie	gammel leie	ikke betalt
Prestvatn	85	87	54
Storskogåsen	29	35	18

De som har betalt gammel leie utgjør på Prestvatn ca. 38% og på Storskogåsen ca. 42%. De reelle tall for gammel leie er truleg høyere fordi registreringa ble foretatt så tidlig som 15. februar.

Stud.repr. forslag på styremøte 28. febr. om primært å

legge husleie på samme nivå som borteboerstipend og sekundært at styret skulle oppta forhandlinger med studentenes forhandlingsutvalg ble begge to nedstemt. Styret viste til budsjettrevisjon i mai hvor husleiespørsmålet kunne drøftes på nytt.

Støtt kvinns frigjøringskamp

— også etter 8. mars!

Kommentar til forrige nummer

Det er sjølsagt REIDAR JAKOBSEN som sitter i AU/SOSIALISTISK FRONT (og ikke Reidar Johansen slik det stod i forr. nummer).

Artikkelen «Presses ny gradstruktur for realfagene likevel gjennom i Tromsø?» var alltid god, men at den ble trykt to ganger i samme avis var vel for mye av det gode! (trykkeriets fell)

Derimot fikk vi ikke lese en god artikkel av Anne Lise Langfeldt

og Jon Todal om Cand.mag. — og Ped.sem.-komiteenes innstillinger. Vi beklager, men trykkeriet fant ikke plass!

Heller ikke Eirik Fivas bokmelding til Ellert J. Lohnes bok fant trykkeriet plass til; desto artigere blir det vel å lese den i dette nr.

«Streiken ved Block-Watne» var et innlegg fra Kommunistisk Universitetslag (KUL), og altså ikke et redaksjonelt produkt.

Støtt husleieaksjonen!

Beboerne med svært moderate krav

Bakgrunnen for det svært rettmessige og moderate kravet beboerne på Prestvatn og Storskogåsen studenheimer — sannsynligvis med tilslutning fra det store flertall også i Breivika og på Øvre Breivang — har stilt til Samskipnaden, skulle etterhvert være velkjent.

Men la oss kort slå fast: Studentene generelt er inga ressurssterk gruppe. Og de kraftige økonomiske innstramminger staten hadde kommet med er ikke bare et frekt slag i ansiktet på oss med negative økonomiske og sosiale følger, men en direkte hån mot myndighetenes egne målsetninger for utdanningsrekruttering, velferdstilbud og økonomi for elever og studenter!

De vedtatte husleieøkninger på 17% på studentboligene her i Tromsø — og Samskipnadsstyrets åpning for ytterligere økninger

STUDENT 1980?

fra sommeren av — utgjør bare endel av totalbildet.

En politisk demonstrasjonsstreik ble valgt som markering: innbetaling av gammel leie for februar (for mars for de som allerede hadde betalt februarleie og ev. for Breivang og Breivika). Progressiv Fronts heseblesende proklamasjon av husleiestreik uten betingelser falt etterhvert makteslause i hop.

Når dette leses har Samskip-

nadsstyret (28/2) sannsynligvis behandla leieboernes korte men klare krav: nedsetting av husleia s.a. borteboerstipendet minst dekker husleia for -78 (utregna for «standardhybel»).

Uansett utfall må følgende være klart: Kravet om nedsettelse må stå fast!

**FULL STØTTE TIL BEBOER-
NES KAMP!**

Studvest har skifta redaksjonell linje!

Studenttinget i Bergen valgte før jul inn to nye redaksjonsmedarbeidere i Stud Vest. Det er klart at den redaksjonelle linja i avisa vil bli svært sprikende.

Alle tre medarbeiderne bedyrer i første nummer i år at de er partipolitisk uavhengige, men der slutter også enig-

heten. En støtter i hovedsak Sosialistisk Front og nevner endel viktige saker hun vil prioritere, en har bakgrunn for Grønn Pol ved NHH og «ønsker å være med på å lage ei avis som interesserer den jevne student».

Det tredje redaksjonsmedlem, som nytter klassekam-

pen som forbilde «vil arbeide for at StudVest skal bli ei avis for det store fleirtallet av studentene og ikkje eit medlemsblad for USV». Ho meiner ellers at det må bli slutt på halvdagstilsatte redaksjonsmedlemmer, og at redaksjonen må bli større — altså ei ordning på linje med den vi nå har i Tromsø

Spørsmålet er imidlertid bare om Studentavisa i Tromsø i løpet av sin eksistens (vel 1 1/2 år) med ulønna red. medlemmer fra «Progressiv Front» har gitt så gode resultat. Sjølv om StudVest ikke alltid har holdt like godt mål, så har den stort sett vært ei mye bedre avis enn Studentavisa. De har dessuten årlig gitt ut omlag dobbelt så mange nummer, og det er vel ikke bare den relativt gode økonomien som kan forklare dette!

Spennende skal det iallefall bli å følge StudVest's utvikling!

NSU/Dg våren 1978

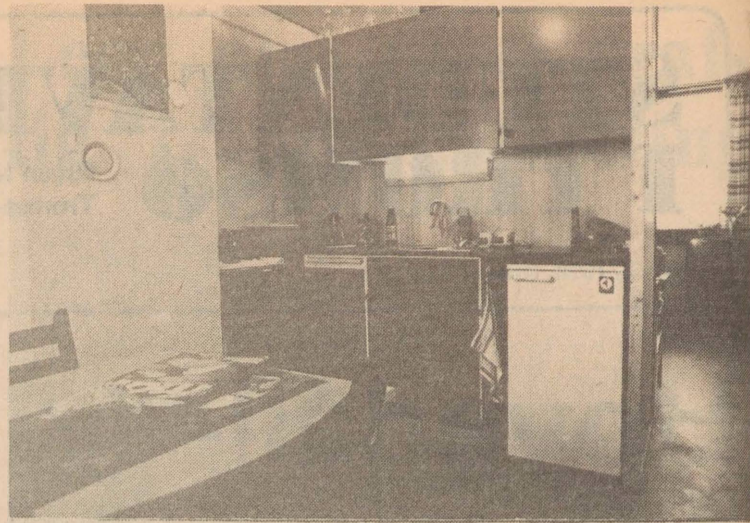
Fra venstre: Karin Andreassen, Lars-Inge Terum, Randi Jakobsen, Sverre Pedersen og Pål Markusson.

Øvre Breivang

Studentboliger med lav standard?

Studentsamskipnadens foreløpig siste boligprosjekt er nå ferdig og 1. februar blei det åpna for innflytting. Bygget er på 6 etg. og består av 97 boligenheter. 30% av disse disponerer fylket. Studentene har til rådighet 17 to-roms

familieleiligheter, og 52 enkelt-hybler der to og to deler kjøkken og bad. Sammenlignet med Storskogåsen er hyblene litt mindre, mens leilighetene er litt i overkant. Totalt har bygget kostet ca. 7 mill. kroner.

«Interiør fra familieleilighet».

det naturlig å henvende oss til han.

Studentavisa:

Vi har snakka med folk som har flytta inn på Øvre Breivang og med folk som jobber der, og fått vite at det er mye som er galt med bygget. Hvem mener du er ansvarlig for dette?

— Enda har man ikke full klarhet i hva som er galt. Hvis entreprenøren har gjort en dårlig jobb, er han ansvarlig, hvis ikke, faller ansvaret for eventuelle feil på arkitekten og konsulentene. Jeg innrøm-

mer, men det finnes økonomiske rammer for hva vi kan få med. Opprinnelig var det planlagt tre slike fellesrom, men for å få ned prisen pr. hybelenhet måtte to av dem kuttes ut.

Blir det satt i verk spesielle tiltak for barn-lekeplasser, lekerom?

— Vi har i øyeblikket ingen konkrete planer om det. De fleste familieleilighetene har imidlertid utgang til felles uteareal, så plassen er der.

Resepsjonstjenesten for alle studentboligene i byen er nå sentralisert til Prestvann. Vil ikke dette føre til praktiske problemer spesielt for folk på Breivang hvor det ikke finnes telefon?

— Sentraliseringa er et forsøk på å holde driftsutgiftene innafor ei økonomisk ramme som leieboerne kan bære. Vi forenkler rutine og

Asa Steinsvik, kontaktperson ovenfor samskipnaden.

på hos en som bor i familieleilighet.

Studentavisa: Hvordan er det å bo med barn på Øvre Breivang?

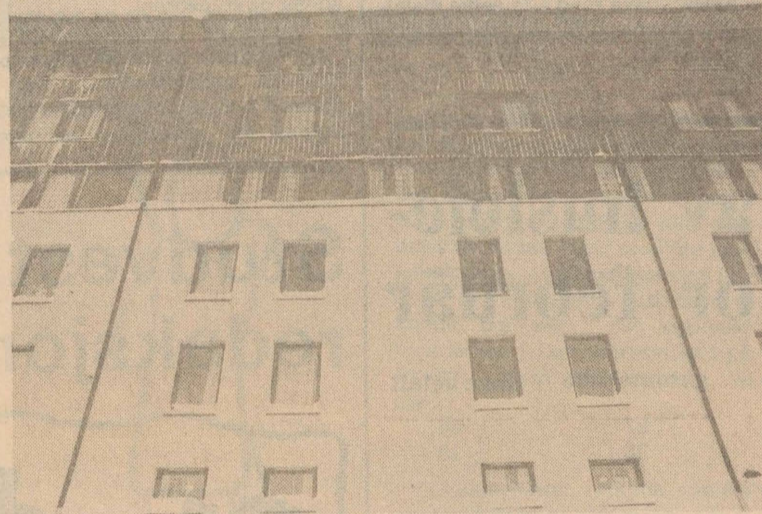
Jens Grenersen: Det er fint at familieleilighetene har egen inngang fra bakken slik at ungene slipper å bruke trappene og korridorene. Men inne i sjølve leiligheta er det en del ting som ikke er så bra for barn. For det første er det Lecastein på veggene slik at småbarn lett skraper seg opp hvis de kommer borti. Der- nest er det et varmerør på kjøkkenet som er satt rett over golvet hvor barn snart kan finne på å sette seg. Og for det tredje er det såpass kaldt på gulvet, siden belegget er lagt rett på betongen, at barn lite kan leke på gulvet. Jeg er dessuten spent på om det vil bli ordna utenfor blokka når våren kommer, slik at barna kan ha en plass å leke.

Studentavisa: Hva synes du ellers om bygget?

— For å si noe generelt, synes jeg det er spart maksimalt, f.eks. ved sparsom innredning, og dårlig lydisolasjon. Kaldt er det også siden det bare er Lecastein til yttervegger. Denne Lecasteinen har vi jo også over ovnen på kjøkkenet, noe som jeg mener er veldig uhygienisk. Må si at vi er glad for å være de første

tak og vegger inn i leilighetene. Det viser seg nå at det slett ikke har lønnet seg med denne sparinga.

Men på tross av alle klagenes trives vi. Det er en tilvinnings-sak å bo her, ting som man reagerte sterkt på i begynnelsen, har vi nå meir og meir vent oss til. Til slutt synes jeg det er positivt at det

Et fengsel?

er blitt et bedre boligtilbud for studentene, sjøl om husleiene er høge nok.

Leieboerutvalgets foreløpige kontaktperson ovafor Samskipnaden, Asa Steinsvik, kan bare bekrefte det som er sagt ovenfor og opplyser at man vil diskutere klagenes på leieboermøte for å komme fram til en formell henvendelse til Samskipnaden. Hun oppfordrer folk på det sterkeste å slutte opp om leieboermøtene.

FLERE PROBLEMER ENN ØNSKELIG

Hva har så de å si som ikke skal bo her, men som har planlagt og tatt avgjørelser slik av Øvre Breivang er blitt hva det er?

Bjørn Kaldhol er direktør i Studentsamskipnaden. Vi fant

mer villig at det har vært langt flere problemer med dette bygget enn man kunne ønske. Vi vil forsøke å trenge til bunns i materien for å finne ut av ansvarsforholdene og hvordan feilene kan rettes på.

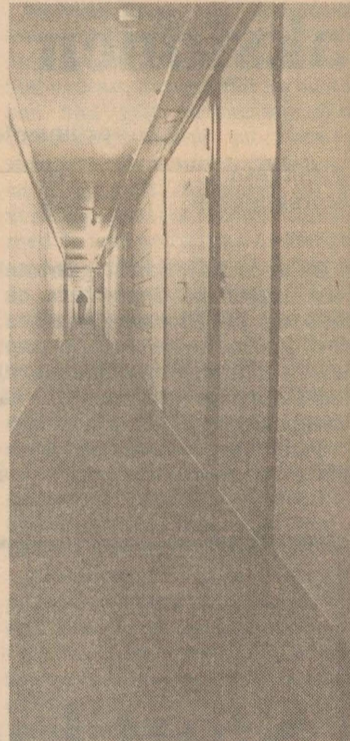
Merkostnader er det vanskelig å si noe om, det avhenger av problemets art.

Kunne man ikke oppdaga disse tingene på et tidligere stadium?

— Når det gjelder den byggetekniske løsningen, er det arkitekten og konsulentene som er ansvarlige for den, og som byggherre må vi stole på at de gjør jobben på en teknisk forsvarlig måte.

For hele bygget er det ett fellesrom på ca 40-45kvm, er ikke dette i minste laget?

— Fellesrommet er ikke det eneste fellesarealet, der finnes også badstu og mørkerom. Selvsagt kunne man ønske

Et fengsel?

forsøker å klare drifta med minst mulig bemanning. Resepsjonstjeneste er en kostbar affære. Noen praktiske problemer kan det vel kanskje bli i spesielle tilfelle på Breivang inntil telefon blir innstallert, men det er oppretta en beskjedordning via vaktmestrens daglige turer dit opp.

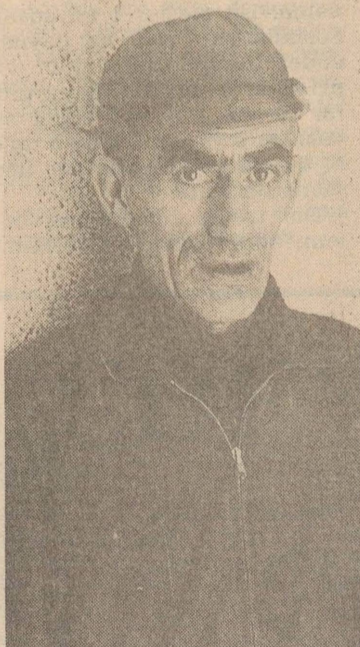
TRIVSELMOMENTET IKKE AVGJØRENDE
Over telefon hadde vi følgende prat med arkitekten, Odd Karl Steinsvik:

Det klages på standarden på Øvre Breivang. Mener du kritikken er berettiga?

Standarden på Øvre Breivang er et resultat av den økonomiske ramme man kan bygge innafor. Underveis i planleggingsprosessen ble man klar over gapet mellom finansieringa fra Kirke- og undervisningsdep. og Husbanken og byggekostnadene i Tromsø. Hva menes forresten med standard?

Beboerne klager over lekk-

Forts. side 5

«Byggetekniske krav passer ikke klimaet, mener Leif Antonsen».

som bor her — regner med det kommer til å se følt ut etterhvert som fett o.l. fester seg til veggen.

Vannlekkasjer er det jo flere av oss som er plaga med her, så vi har vel ikke anna å gjøre enn å håpe på en kjølig vinter og en tørr sommer.

Sjøl om ingen er villig til å ta på seg skylda for bygget, er det ihvertfall skandale å ha fått et nytt bygg der vann lekker i store strømmer fra

«Enkelthybel».

Etterhvert som folk flytta inn, begynte ryktene å svirre om vannlekkasjer, dårlig oppvarming og om forskjellige andre mangler. Det ble brukt uttrykk som «skandalebygg». Ikke bare studentene, men også andre som hadde tilknytning til bygget, uttalte seg negativt. Studentavisa dro derfor opp til Øvre Breivang for å snakke med folk om forholdene.

SPART MAKSIMALT

Den første vi møtte var Anne Stene, student. Hun bor på enkelthybel og hadde dette å si: «Det jeg savner mest, er felleskjøkkenet fordi det gir bedre muligheter for sosialt samvær mellom flere. Her får du følelsen av å leve mer i «tosomhet» med et fremmed menneske. Jeg ville foretrukket å dele kjøkken med 5-6 andre. Jeg savner dessuten felles oppholdsrom for hver gang siden en her sjelden ser sine naboer. Tidligere har jeg bodd i Breivika og på Storskogåsen og likte meg bedre begge stedene pga. større mulighet for sosialt samvær».

Vi vandret gjennom lange korridorer, opp trapper og ned trapper og traff på Leif Antonsen, snekker og reparatør.

Studentavisa: Hva synes du om bygget?

Antonsen: «Det her det e jo et fengsel! Standarden er dårlig. Jeg tror taket må isoleres mye mer for ikke å lekke, det samme har jo skjedd i Kroken og på Lunheimfeltet. De byggetekniske kravene passer ikke for klimaet. Glassvindu i taket!! Det kunne jo passe i Sør — Italia! Noen av dem er allerede sprukket. Ytterveggene må isoleres og kles fra 3. etg. og ned. Når vinden står på, kan trekken kjøles tvers gjennom murveggen som er av Lecastein. Over 3. etg. er veggene isolert utvendig og det viser seg at det er bedre. Jeg tror arkitekten må være ansvarlig.»

Vi forlot Antonsen og banka

praxis 32

Idéskrift for skole og samfunn - nr. 1 1972-73 - årgang - kr. 10,-

FK-78

Samlivsundervisning

Av innholdet: Folkverd-saken, 8. mars, erfaringspedagogikk m.m.

Hovedtema

samlivsundervisning.

Om kapitalisme og seksualopplysning, erfaringer fra samlivsundervisning, lærerskolens samlivslære, kristne og seksualopplysning m.m. Les også om yrkesforbud, erfaringspedagogikk, Landslaget for norske lærerstudenter. Undervisningsopplegg for den internasjonale kvinnedagen. Narvesen — nå!

Jeg bestiller abonnement 1978 kr. 55,-

betalt over postgiro 2012045 (merk talongen Praxis 78)

send i oppkrav (gebyr kr. 3,60)

Navn

Adresse

Praxis, Gøteborggt. 8, Oslo 5

Innstilling viser:

Den økonomiske innstramminga gir også lavere standard på elev- og studentboliger!

Den økonomiske innstramminga gir oss lavere standard på elev- og studentboliger!

«For å holde boligbyggingen for elever og studenter innenfor en fornuftig og økonomisk forsvarlig ramme, finner en det nødvendig å innføre begrensning av arealbruken».

«Utvalget er kommet til at netto golvareal for enkeltrommet for en elev eller student bør holdes under 13 m²».

«Utvalget vil ikke gå inn for at det bygges eget toalettrom med toalettrom med vaskeservant, WC og dusj til hver hybel. Slike løsninger kan en ikke regne med å få finansiert på vanlig måte».

«Utvalget mener at bygging og drift av barnehager er kommunens ansvar».

Disse utsagn og flere til fra innstillinga til det såkalte «Boligstandardutvalget» — et utvalg nedsatt av KUD til å vurdere byggestandard og arealbruk ved prosjektering av nye elev- og studentboliger — peiker klart fram mot ei standardsenking på framtidige elev- og studentheimer!

BAKGRUNN

Og utvalget har sjølsagt handla i tråd med direktiv som tidligere er gitt, bl.a. i brev av 29. aug. 1974 fra Finansdepartementet der det heter:

«Finansdepartementet mener at en i årene som kommer må prioritere et høyest mulig antall boliger fram for ytterligere standardøkning ved utbygging av boliger for utdanningsøskende. En antar at det i denne forbindelse kan være hensiktsmessig å utarbeide normer for boliger for ungdom under utdanning».

UTVALGETS

SAMMENSETNING

Og hvem er det som veit best når det gjelder standarden på de utdanningsøskendes boligmasse? Jo, en underdirektør i Husbanken, en overarkitekt i Statens bygge- og eiendomsdirektorat og en ditto i Samskipnaden i Oslo, en førstekonsulent i KUD og med en utbyggingssjef i Samskipnaden i Oslo (Thorshaug) som formann. Brukergruppene eller deres organisasjoner er i det heile tatt ikke representert, og synspunkta og ønskemåla våre er omtrent ikke lagt til grunn!

MAKSIMALRAMMER

Muligens vil utvalgets innstilling gi klarere retningslinjer og hjelp for den konkrete prosjekteringa. Men også her er det grunn til for å være på vakt: ei sneversynt fastlåsning av maksimale rammer for tilskott kan skape store vanskeligheter i enkelte distrikt med høge byggekostnader, bl.a. her nord. Slike maksimalrammer vil også føre til at byggherrer må bruke materialer og utstyr som ikke holder mål vedlikeholdsmessig. Dette vil igjen slå ut i høge drifts- og vedlikeholdskostnader som totalt sikkert gir minst like høge bokostnader, bare at større deler av disse skyves over på beboerne.

TVETYDIGE

VURDERINGER

Men utvalgets drøftinger er slett ikke entydige. Sporene fra endel svenske byer skremmer: bl.a. i Gøteborg var det i åra 1972-76 gjennomsnittlig ca. 500 hybler som ikke var

bortleid, med økonomisk krise for boligorganisasjonene som resultat. Grunnen er at boligmarkedet er metta — i strid med prognosene! For å motvirke ev. slike forhold hos oss peiker utvalget bl.a. på at boligutgiftene i elev- og studentheimer bør ligge under utgiftene på boligmarkedet ellers, beliggenheten må være attraktiv (i forhold til studiestedene) størrelsen på leiearealet og boligens utstyrsmessige standard er av stor betydning, og for eksisterende boliger vil det være nødvendig med en heving av standarden (vår uth.)

MEN ØKONOMISK INNSTRAMMING GIR NIVÅSENKING

Likevel — tydelig pressa av den økonomiske innstramminga — går utvalget inn for nivåsenking. Foruten innskrenking av brutto leieareal legges det opp til et uhyre spartansk inventar både på hybler og felleskjøkken og minimalt med skapplass. Ingenting sies om at dette vil resultere i mindre husleie for beboerne, og dette vil sjølsagt heller aldri bli tilfelle. Det er Staten som skal spare penger! Sommerhotelldriftas behov

og frykten for konkurranse på boligmarkedet i framtida kan brukes av oss for å presse opp standarden, men det er lite trulig at vi vil få «svenske tilstander» hos oss ennå på mange år (men hvem veit??) — mange utdanningsøskende har fortsatt store boligproblemer.

ALVORLIG ANSLAG — MA BEKJEMPES!

Staten vil avhjelpe (?) utjevne denne situasjon ved å — senke standarden på elev- og studentboliger i forhold til den alminnelige boligmasse, — gi alle grupper utdanningsøskende tilgang til det samme begrensna tilbud (jfr. Alstadheimutv.) uten å høyne bevilgningene totalt til disse formål.

Disse forhold sett i sammenheng med de mange andre alvorlige anslag ellers på økonomien og velferden til elever og studenter er heilt uakseptable, og må bekjempes på det sterkeste i tida som kommer.

Når dette leses har sannsynligvis Samskipnadsstyret avgitt uttalelse til denne innstillinga, forhåpentligvis i tråd med synspunkta i denne artikkelen!!

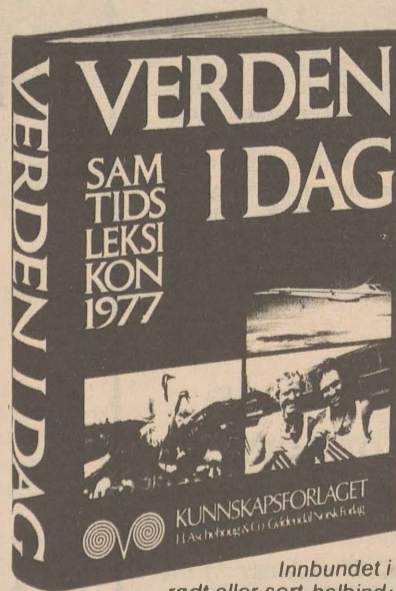
Rune Hagen:

Glimt fra den danske universitetspolitiske debatt i folketinget

Den 30. nov. 1977 stilte den konservative folketingsrepresentant, John Winther, i spørretimen et begrunnet spørsmål til den danske undervisningsminister, Ritt Bjerregaard. Det var en rapport fra et kull i faget dansk ved Århus Universitetet som lå til grunn av spørsmålet. Kullet på Nordisk Institutt hadde her redagert for sitt arbeid det foregående semester, samt hva de ville ta opp i høstsemesteret. Kullet hadde arbeidet bl.a. med BT-klubbens kamp, krisen innenfor

jern- og metallindustrien og ville senere forsøke å finne forklaring på «hvorfors sosialdemokratiet er istand til å stabilisere sitt politiske herredømme i arbeiderbevegelsen i en tid hvor partiets politikk er mer høyredreid enn på mange år». Videre skulle man undersøke om «de revolusjonære organisasjoner har noen troverdig politisk strategi med null gjennomslagskraft i den brede del av arbeiderklassen de kommende år».

Forts. side 14

Innbundet i rødt eller sort helbind: kr. 210,- Med skinnrygg som Aschehous' leksikon: kr. 235,-

Årets store boksuksess!

2. OPPLAG: NÅ 55 000

Verden i dag er det selvfølgelige supplementsbind til Aschehous' konversasjonsleksikon, Gyldendals Store Leksikon og ethvert annet leksikon. Verket ajourfører ditt verdifulle leksikon helt frem til 1977. Samtidig fungerer det som et enestående oppslagsverk om 1970-årene. 50 hovedartikler — tilsammen 50% av hele verket — gir fylldig omtale av utviklingen innen sentrale områder som olje, naturvern, industri, fiske og havrett, sport og idrett, politikk, kunst og kultur. 3000 mindre artikler gir stikkordpregede svar på aktuelle spørsmål. En ypperlig gave til enhver leksikoneier eller skoleelev — eller til deg selv.

Se den hos Deres bokhandel!

Alt om vår egen samtid i ett stort bind

 KUNNSKAPSFORLAGET
H. Aschehoug & Co. Gyldendal Norsk Forlag**UNIBOK**
UNIVERSITETSBOKHANDEL9001 TROMSØ,
Postboks 761
Tlf. (083) 81 012

Forts. fra side 4

asje og trekk, at rommene er kalde, det er lytt mellom leilighetene, det er få muligheter for fellesaktiviteter osv. Tar du på deg ansvaret for manglene?

Det at taket lekker er ikke min feil, det må være feil fra entreprenørens side. Konstruksjonsprinsippet for taket er brukt under verre klimatiske forhold — bl.a. på hotellet i Mehamn. Trekk skal ikke forekomme ved slik veggkonstruksjon. Isolasjonen holder de krav som er stilt i byggeforskriftene. Men disse tingene kan ha sin årsak i at bygget ble tatt i bruk på et for tidlig tidspunkt, før konstruksjonene var helt uttørket, rommene imellom skal det ikke være lytt gjennom 15 cm armert betong som det er brukt her. Men dette kan det foretas måling av, og om målingene viser at det er for lytt i forhold til den fastsatte grensa, kan dette utbedres. Spørsmålet om hvem som skal betale en slik evt. utbedring avgjøres av om feilen blir lokalisert til utførelse eller til konstruksjon. — Man har helt klart bygd med så lav standard som mulig helt fra begynnelsen av.

Bygget er på 6 etasjer og der bor familiefolk med barn, men vinduene er ikke barnesikre?

— Dette har jeg ikke konkret undersøkt. Men barnesikring kan installeres uten meromkostnad.

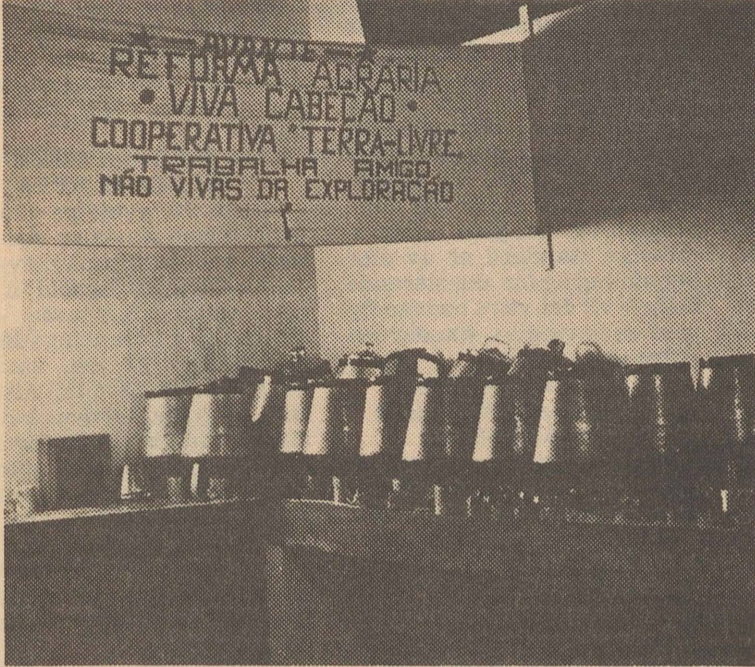
Har trivselmomentet vært avgjørende for utforminga av Øvre Breivang?

— Nei! Nei, for all del! Studentenes boforhold er jo kortvarig. Vi hadde opprinnelig intensjoner om flere fellesfunksjoner i bygget, men økonomien tillot det ikke. Samskipnaden aksepterte denne «skrapa» utførelsen med det for øye at man seinare ved oppussing og vedlikehold kunne øke standarden. Dette foretrakk man framfor å skjære ned på antall boligenheter. Fremdeles finnes det muligheter for å bygge egen fløy for fellesfunksjoner.

Er det realistisk å tro når økonomien er så stram?

— På sikt kan vel økonomien endres. Dette avhenger jo blant annet av studentenes villighet til å betale husleia!

Oppsøkende helsevirksomhet i jordbrukskooperativene i Portugal

Artikkelforfatterne oppholdt seg i Portugal 3 uker i oktober/november 1977. Formålet med reisen var å få et innblikk i landets primærhelsetjeneste, slik den fungerer etter omveltningen 25. april 1974.

Vi oppsøkte offentlige helseinstitusjoner som Sosialdepartementet, Helsedirektoratet og Mødrehygieneinstituttet i Lisboa, samt flere helsesentra og sykehus i forskjellige distrikter av landet.

Det er markerte politiske og sosiale forskjeller mellom nord og sør. Nord-Portugal preges fortsatt av stor fattigdom, analfabetisme og reaksjonær politisk ledelse. I den sørlige delen har revolusjonen fått endel reelle konsekvenser, bl.a. jordreformen.

JORDREFORMEN

I de første elleve månedene etter revolusjonen 25. april 1974 ble det ikke opprettet noe lovlig instrument for gjennomføringen av en jordbruksreform. Folket tok selv initiativ til å okkupere land, hvorav store deler lå brakk, og dannet kollektiver og kooperativer. Dette gjaldt særlig jordbruksarbeidere på storgodsene i sør. Disse landarbeiderne hadde ingen regulert arbeidstid eller lønn, og lønna lå forøvrig i underkant av eksistensminimum. Kommunistpartiet oppfordret også arbeidsløse til å besette land.

Først etter 11. mars 1975

Hva skjer på boligfronten i Bergen?

Den husleiestreiken som har pågått i lengre tid er fortsatt i gang. Rettsaka som egentlig var bebuda i februar er utsatt til i april.

Nye prisøkninger forført på Samskipnadens boliger. Det vil imidlertid bli prisøkninger fra høsten av, da anslagsvis på 10-15%, men det er ennå ikke tatt noen avgjørelse om dette.

begynte man å forberede en lovgivning for å avskaffe de store jordelernes privilegier. Jordbruksreformen gjaldt provinsene Alentejo og Ribatejo i Sør-Portugal, hvor godseierne hadde svart med masseoppgivelser etter revolusjonen. I de områder hvor småbrukene dominerte, sluttet man seg sammen i kooperativer, og på storgodsene dannet man produksjonskollektiver.

Fra november 1976, samtidig med skifte av landbruksminister, har regjeringen (som er dominert av Sosialistpartiet PS-sosialdemokratisk) satt inn politisk og militære mot kooperativene for å bryte Alentejos 400 kooperativer ned i mindre enheter. Meningen er at selv de største godseierne skal få beholde 300 mål hvis de driver dem selv, og jord tas fra kooperativene til dette formål. Hensikten med denne politikken er trolig også å drive kommunistene ut av Alentejo.

C.R.A.R.A.

Vi besøkte ett av disse jordbrukskooperativene i Alentejo, nemlig kooperativet «Terra Livre» («Fri jord») i landsbyen Cabeçao. Vi var invitert av helseseksjonen i en organisasjon kalt C.R.A.R.A. (Comissao Revolucionaria Apoio A Reforma Agraria). C.R.A.R.A. er organisert gjennom den kollektive fagbevegelsen Intersindical. C.R.A.R.A. består av flere seksjoner, som alle har til formål å kjempe for opprettholdelsen av jordreformen, og for bedring av leveforholdene i kooperativene. En av disse seksjonene er altså helseseksjonen, og denne består av leger, sykepleiere, laboranter og farmasøyter, som alle hører hjemme på venstresida i portugisisk politikk. C.R.A.R.A. mottar ingen støtte fra offisielt hold. Arbeidet som organisasjonen driver, blir gjort på politisk/idealistisk grunnlag og utføres gratis.

BESØK I «TERRA LIVRE»

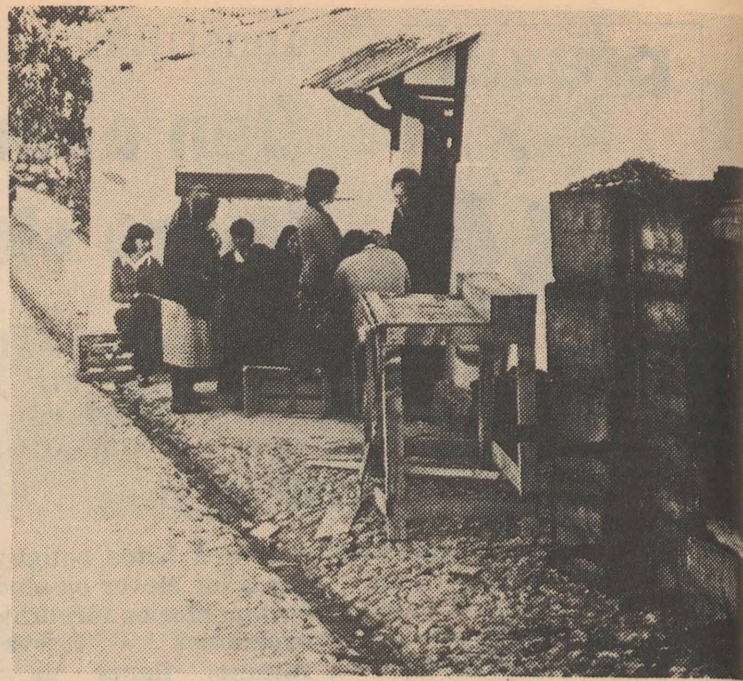
Helsegruppa, besøker ett kooperativ hver week-end, vanligvis med ca. 30-40 personer. Gruppa driver hovedsaklig forebyggende arbeid. Dette arbeidet ble gjort i kooperativets låver og lagerhus — midt mellom potetkasser, vintønner og melkespann. Folk satt i kø på potetkassene og ventet på tur. Undersøkelsesbenkene besto av sponplater med ulltepper oppå. EGK-apparatet stakk seg ut som det eneste tekniske hjelpemidlet. I det hele tatt var det i primitive omgivelser

og med enkle hjelpemidler gruppa utførte sitt arbeid.

Oppslutningen om C.R.A.R.A.-gruppas tilbud var overveldende. Så å si alle av «Terra Livre»'s 500 mennesker strømmet til for å benytte seg av tilbudet om gratis medisinsk kontroll. Landsbyen Cabeçao faste lege var kun et tilbud til folk med god råd. For de fleste av disse menneskene var dette derfor deres første reelle mulighet til å få medisinsk tilsyn.

De uformelle omgivelsene preget også forholdet mellom lege og pasient. Det var påfallende at det ikke eksisterte noen privatisering av sykdomsforhold. Derimot ble det snakket høyt, slik at alle som satt i kø, hørte hva som ble sagt. Atmosfæren var preget av åpenhet og tillit.

Alle som oppsøkte gruppa, gikk

gjennom en vanlig legesjekk. Dersom det ved legesjekken ble påvist sykdomstilstander som ikke kunne kureres på stedet, ble pasienten henvisst til en spesialist eller søkt plass for på sykehus. Dette tok oftest svært lang tid, selv om behandling var påkrevd umiddelbart.

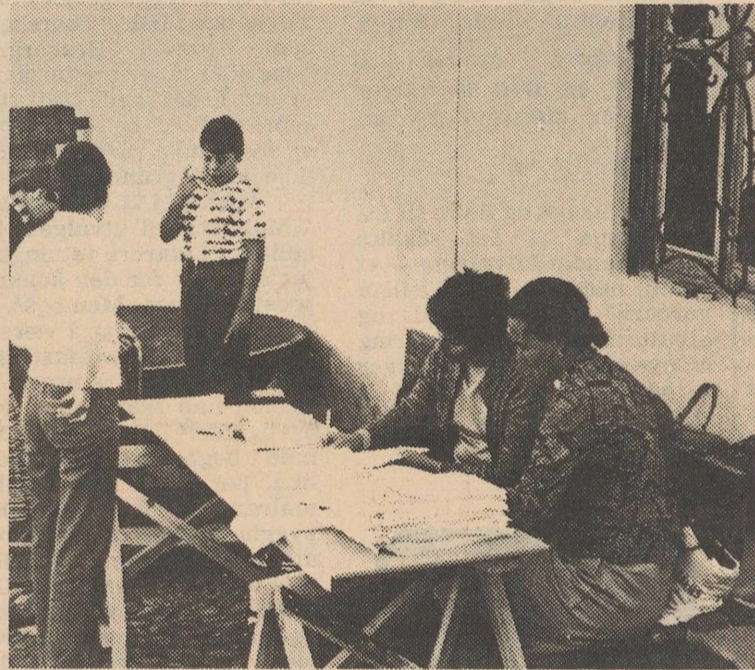
Utdelingen av medisiner ble administrert av en farmasøyt. Det var vanskelig å få ut av helsepersonellet hvordan de fikk tak i

disse medikamentene. Vi forsto det som om de samlet sammen legeprøver, og ellers «tok» med seg det de kunne lure unna fra jobben. Alle reseptene som ble skrevet ut, måtte godkjennes av Cabeçao lege for at pasientene kunne hente medisinen på landsbyapoteket. Dette bød ofte på problemer for pasientene, fordi landsbylegen var motstander av jordreformen og C.R.A.R.A.-gruppa, og viste seg derfor lite samarbeidsvillig.

Det ble gjort statistikk over hvilke sykdommer som forekom. Resultatene viste at de vanligste sykdommene var: hjerte/kar-sykdommer, sukkersyke, belastningsskader, alkoholisme, bronkitt, feilernæring og fedme.

KRAV OM SOSIALISERT HELSEVESEN

Ved siden av det spesifikke praktiske helsearbeidet driver C.R.A.R.A.-gruppa opplysningsvirksomhet. Om kvelden, da dagens arbeid var unnagjort, både for kooperativets og C.R.A.R.A.'s folk, ble det arrangert folkemøte i Casa do Povo («Folkets Hus»), hvor helsegruppa informerte om hvordan et sosialisert helsevesen bør fungere. Folket i kooperativet ble oppfordret til å kjempe for kravene om desentralisert og gratis helse-service. Dette ble mottatt med kraftig applaus og spontane kamprop. Lederen for helseseksjonen i C.R.A.R.A. avsluttet slik: «Det endelige målet med C.R.A.R.A.-gruppens oppsøkende helsevirksomhet er å gjøre seg selv overflødig».

Landsmøter:

YLI — Yrkeskoleelevenes og lærlingenes interesseorganisasjon

har landsmøte 2.-5. mars i Oslo. Viktige saker er mellom anna tidligere utbetaling av lån og stipend, 25 kr. i timen som minstelønn for lærlinger, kamp for nynorske lærebøker, bedre forhold for jenter på skolene og arbeidsplassene, vekk med norsk-karakteren på Husflidskolen.

LNL — Landslaget for norske lærerstudenter

LNL — LANDSLAGET FOR NORSKE LÆRERSTUDENTER avholder landsmøte i Oslo 9.-11. mars.

YLI — YRKESKOLEELEVENES OG LÆRLINGENES INTERESSEORGANISASJON

Skole- og studieservice

— en tjeneste for studenter og skoleelever under videreutdanning.

Nytt i år:
**Hvordan skaffe seg etableringslån.
Se vår brosjyre.**

Vår jobb er å hjelpe deg.

Tromsbanken as
— din økonomiske rådgiver

Sovjetunionen – «An alcoholic mode of production»?

Referat frå Sovjetunionen/Aust-Europaseminaret 26.-28.1.1978

blem og motsetningar som er innebygd i systemet. Som eit karakteristisk døme drog han fram ein artikkel frå regjeringsorganet Izvestija der ein kunne lesa at det vart produsert 60 millionar spadar i USSR i 1977, dvs. om lag 6 spadar pr. bygningsarbeidar. Tydeleg er sovjetiske spadar ikkje produsert for å grava med! Slik er m.a.o. ein million tonn stål gått med til å produsera noko som det ikkje er bruk for. Liknande døme på slike ekstreme utslag av den russiske «planlegging» kjennner vi mange av frå Stalin-tida.

ARBEIDARKLASSA I SOVJET

Ticktin tok og opp dei russiske arbeidarane sin situasjon og korleis dei reagerte på systemet (jfr. overskrifta). Den politiske kontroll som arbeidarane er underlagt gjør at deira situasjon må karakteriserast som verre enn arbeidarane sine forhold i nazi-Tyskland på 30-talet, meinte Ticktin. Arbeidarane er fremandgjorte — noko som ovrar seg gjennom eit stadig aukande alkoholkonsum. Dei reagerer og mot den politiske repressiviteten med lite effektivt arbeid («go slow») og «unnaluring» i arbeidet.

ELITENS HISTORISKE GRENSE

Temaet for historikaren David Law's innlegg var kontinuiteten og forandringa frå Stalin til Bresnev. Her vart den historiske bakgrunnen for dagens situasjon gjennomgått. Spesielt vart dei historiske føresetnadene for eliten drøfta. Bakgrunnen for byrjinga av det politiske byråkratiet må søkjast alt i 1917, særleg på bakgrunn av den kvantitativt svake arbeidarklassen. Neste etappe i eliten si lausriving frå arbeidar-klassen finn vi i og med etableringa av NEP (den nye økonomiske politikken) i 1921 med introduksjon av materielle privileg. Og det er i løpet av 30-åra at den herskande eliten etablerer seg åpent,

krav om ei «restalinisering».

Law kritiserte og trotskiane og dei «nye» franske filosofane — dei siste for ikkje å sjå den avgjerande skilnaden på Marx og Lenin på den eine sida og Stalin på den andre. Law såg vidare ei avstalinisering som umogleg i dagens situasjon. Ho kan berre finna stad gjennom at arbeider-klassen gjennomfører den sosiale revolusjonen, men førebels er den sovjetiske arbeiderklassa ikkje sterk nok til at ho kan styrta den herskande eliten.

SOVJET, COMECON OG VERDSMARKNADEN

Andre dag av seminaret gjekk med til handsaming av internasjonale økonomiske og politiske forhold, nærare konkretisert til forholdet mellom Sovjet, verds-marknaden og dei øvrige austblokk-landa, dessuten vart eit innlegg i sin heilskap vigd avspenningsproblematikken.

Det er den indre prisstigning i Sovjet og den Aust-Europa, nedgangen i vekstraten i byrjinga av 60-åra og mangelen på korn dei siste åra som har gjort at desse landa (spesielt USSR) må styrka sine handelssamband med dei vestlege kapitalistiske landa og u-landa, sa G.A.E. Smith. USSR er langt på veg integrert i den kapitalistiske økonomien. Ikkje berre dei enorme korn/olje-transaksjonane med USA, men og USSR's bruk av vestleg teknologi i utbygginga av landets oljeindustri, er døme på denne integrasjon. Gassrørledninga frå Vest-Sibir vart t.d. utelukkande bygd med vest-tyske stålrør. Denne situasjonen har gjort det nødvendig med reformar i Sovjet, reformar som tendensielt introduserer kapitalakkumulasjon, konkurranse mellom einskildkapital, osv. Desse reformane vil på lang sikt objektivt føra til ei restaurering av kapitalismen i Sovjet, meinte Smith. Gjennom Sovjets aukande behov for import av korn og teknologiar frå vesten er

terer kapitalakkumulasjons-problema, er Sovjets samband med u-landa eit uttrykk for dei problem eliten har med å kontrollera den interne produksjonsprosessen i Sovjet. USSR's handel med og «hjelp» til u-landa var, iflg. Smith, primært retta mot den statlege sektor i desse landa. Slik gjer Sovjet sitt til å utvikla ein statskapitalisme og følgjeleg oppkomsten av eit nasjonalt borgarskap i dei underutvikla landa. Smith sa og at Sovjets økonomiske samband med u-landa ikkje styrkar landa si frigjerer frå økonomisk avhengighet og utbytting. Tvertimot, desse relasjonane hindrar frigjerer og er til støtte for dei mest reaksjonære kreftene i dei einskild u-landa.

I den påfølgjande debatten vart spesielt det siste punktet i Smith's innlegg tatt opp. Nokre hevda at ein ikkje kan peika på ein eintydig reaksjonær politikk i Sovjets samband med u-landa. Her er variasjonane store, og det er derfor turvande med ei konkret analyse i kvart tilfelle, vart det hevda frå eit ikkje ukjent USV-hald.

Smiths bruk av statskapitalisme-begrepet vart og kritisert som lite konsistent med hans øvrige begrepsbruk og Sovjet-bestemming.

AVSPENNINGSPOLITIKKEN MELLOM AUST OG VEST

Dette var temaet til Michael Cox som heldt ei innleiing med voldsom pathos. På lang sikt vil avspenning ikkje berre medføra viktige økonomiske føremøner for Vesten, men og implisera ei generell stabilisering for dei verdsomfemnede imperialistiske interessene. Samstundes vil avspenning effektivt introdusera økonomiske, politiske og ideologiske reformar i Sovjet og Aust-Europa, reformar som Vesten vonar vil bidra til ein intern sosio-økonomisk transformasjon av Sovjet/Aust-Europa i pakt med kapitalistiske interesser.

Cox tok vidare opp velkjende tema som menneskerettskampanja, Helsinki-fråsegna m.m., som vi ikkje skal ta opp her.

SOVJETS UTANRIKSPOLITIKK

Arne Overreins innlegg på den siste seminardagen om «Den historiske forandring og kontinuitet i Sovjets utenrikspolitikk» fekk lite nytt fram reint innholdsmessig for dei mange av deltakerne som frå før kjende til Overreins standpunkt gjennom skrift og tale. Vi skal her imidlertid fokusera noko på den tendensielle usemja som syntest å vera til stades mellom Overreins og Critique-folka. Overreins var for det første ueinig med Critique når det gjaldt deira bestemming av Sovjetsambandet sin karakter og Sovjets motsetningsforhold til den kapitalistiske verda. Dette motsetningsforhold vart underverdurt av Critique, meinte Overreins. Sovjet har og visse progressive funksjonar andsynes u-landa (jfr. stønaden til PLO, Angola, osv.) Derimot meinte Overreins at under eit eventuelt oppsving i klassekampen i Den 3. Verda ville dei reaksjonære sidene ved Sovjets utanrikspolitikk koma tydeleg fram.

ARVEN FRÅ FØR 1917

I debatten etter Overreins innleiing kom Dagbladets redaktør Jahn Otto Johansen inn på nasjonal-russiske trekk som er heilt vesentlege i ei vurdering av forandringar og kontinuitet i Sovjets utanrikspolitikk. Her er det kontinuitet frå før 1917. Han sa vidare at kontrollaspektet var ein sær viktig faktor når det gjaldt

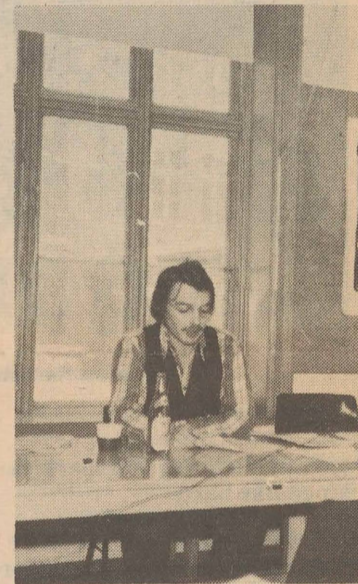
Sovjets støtte til progressive rørsler — dei må direkte eller indirekte kunne bli kontrollerte frå Moskva. Han sa og at forholdet mellom Kina og Sovjet er medbestemmende for Sovjets støtte til frigjeringsrørslene.

Sjølve seminart vart avslutta med ein kort historisk og politisk rapport om klassekampene i Ungarn 1956 (v/Jan-Ivar Bjørnflaten) og om forholdet i Polen i dag (v/Tadeusz Mollin).

KORLEIS SKAL SOSIALISTA I VEST-EUROPA FORHALDA SEG TIL SOVJET/AUST-EUROPA?

M.a.o.: Kva for politiske konsekvenser skal ein trekke av dei analysene som ein lagde fram på seminaret? Desse spørsmåla var utgangspunktet for eit ope møte på laurdagskvelden 28.1. Kvar av dei tre dagsskrifta hadde ei stutt innleiing. Hovudinnleiinga vart halden av Rudi Dutschke, og helle «seansen» vart avslutta med ein kort (og språk) debatt.

Helge Rønning (Kontrast) meinte at stalinismens genese

Arne Overreins: «Sovjets utanrikspolitikk er tvetydig».

måtte setjast i fokus, og som referentane hadde venta sette han såleis spørsmålsteking ved den leninistiske partimodellen sin aktualitet i dag.

Hans Eling (Vardøger) nytta ein del av sitt innlegg til eit sterkt polemisk utfall mot AKP's Sovjet-«kritikk» som han meinte etterkvart var blitt fordøyleg for ein kvar borgarleg gjennomsnittshumanist. Han sa at det både i NKP og AKP mangla eit oppgjær med stalinismen. Heller ikkje innan SV hadde ein til no hatt nokon forplikande diskusjon om partiet si haldning til Sovjet/Aust-Europa. Iflg. Ebbing ville Lenin vera viktig i eit oppgjær med stalinismen. På dette punktet oppstod det (sjølv sagt) ein divergens med Kontrast-folka og Ebbing (jfr. Rønning's innlegg).

Michael Cox (Critique) sa at analysa av sovjetismens karakter måtte vera bestemmande for venstresida si haldning til Sovjet. Desse to spørsmåla heng nøye saman og kan ikkje skiljast frå kvarandre. Det kunne ikkje vera ei oppgæve for marxistar å stå den borgarlege opposisjonen i Aust, sa han vidare. Ebbing sa i ein kommentar til dette at marxistar godt kunne forsvara dei reaksjonære, sjølv om dei måtte bejempast politisk.

Rudi Dutschke hevda i sitt hovudinnlegg at det fanst ein slags kontinuitet allereide frå 1200-talet til dagens Sovjet. Dette meinte

Hille Ticktin (t.v.) og David Law: «Eliten er ei sosial gruppe og inga klasse».

Referat frå Sovjetunionen/Aust-Europaseminaret 26.1.-28.1.78.

Eit primitivt og amatørmessig arrangement la si klamme hand over eit ellers innholdsrikt og givande seminar om Sovjet/Aust-Europa, arrangert i Oslo i slutten januar. Bak arrangementet sto dei norske tidsskrifta Kontrast og Vardøger og det skotske Critique. Det var i særleg grad dei skotske granskarane som innleidde. Seminaret vart avslutta med eit større ope møte der Rudi Dutschke var hovudinnleiar. Vi skal i dette referatet freista å fram nokre av dei viktigaste poenga i dei einskild hovudinnlegga.

ELITE-BEGREPET

Hille Ticktin starta seminaret med eit innlegg der han noko pretensiøst skulle freista å bestemma Sovjetunionens eigenart. Ticktin var sjølv klår over vanskan ved å finna ei adekvat nemning på den sovjetiske produksjonsmåte. Reint polemisk fekk han fram dette problemet ved å seie at ein like gode kunne tala om ein «alcoholic mode of production» i USSR, noko som den merksame lesar ser av overskrifta. Produksjonsmåte-begrepet var m.a.o. i fokus, og her distanserte Ticktin seg frå Althusser-skolens statiske konseptjon. Sovjetunionen er eit dymaisk samfunn der verdilova er uvirk-sam, men USSR er likevel ikkje eit sosialistisk samfunn og heller ikkje eit overgangssystem på veg mot sosialismen. Den kapitalistiske produksjonsmåten sine vesenskjenne-teikn, verdilovs gjensnø-slagskraft, motsetninga mellom abstrakt og konkret arbeid og klassekonstellasjonane, kunne ein ikkje finna att i USSR. Følgjeleg fann Ticktin det misvisande å operera med klassiske marxistiske begrep i ei analyse av Sovjet.

Både Ticktin og dei andre Critique-folka nytta nok så konsekvent elite-begrepet når dei beskrev høskarane i USSR. Eliten er ei sosial gruppe og inga klasse. Pengane spelar ei anna rolle enn under kapitalismen og har følgjeleg ikkje status som instrument ekvivalent, men som instrument for prisfastsetting og kalkulasjonar.

DEN SOVJETISKE «PLANLEGGINGA»

Innleiaren gjekk og inn på den manglande planlegging i USSR. Ingen har oversikt over dei pro-

Rudi Dutschke: «Det er viktig å drøfta kva for produksjonsmåte eit samfunn har».

meinte Law. Etablering av eliten blir fullbyrda i og med Moskva-prosessane, dvs. omtrent samstundes med at fagforeningane har mista si «makt». I staden vert arbeidarane kontrollerte (og splitta) gjennom eit nettverk av repressive mekanismar. Etter dette har dei ulike reformar — sjølv om ein kan tala om ei liberalisering sidan 1953 — utelukkande funne stad for å styrkja elitens makt i USSR. Følgjeleg kan ein heller ikkje tala om ei avstalinisering. På dette punktet vart Maoistane sterkt kritiserte for deira fordømming av den «avstaliniseringa» dei meiner har funne stad i USSR og for deira

sovjet-eliten og blitt avhengig av politisk og økonomisk stabilitet i vesten. Dette forklarar kvifor sovjetarane går inn for avspenning. Vi har altså fått ein slags allianse mellom kapitalist-klassen i vest og sovjet-eliten i aust. For dei kapitalistiske einskildkapitalar (t.d. Volvo) har det samband med Sovjet og Aust-Europa enn i u-landa. Her finn dei ei faglært og disiplinert arbeidskraft. Desse stadig sterkare produksjonssambanda mellom aust og vest pressar sovjet-eliten til å skjerna arbeidsdisiplinen. Medan dei kapitalistiske landa sine samband med u-landa reflek-

8. mars — ett tog i Tromsø

Forts. fra side 1

egen dag, der vi skulle reise våre viktigste krav — en internasjonal kvinne- og kvinnedag. 8. mars ble dagen.

Dagen skulle ikke bare ta opp de viktigste krava i hvert enkelt land, den skulle også ha en internasjonal karakter.

Det var den grove undertrykkinga av oss kvinner som tvang fram verdenskvinnedagen. ER. situasjonen annerledes i dag? Sjøl om vi har

es inn på arbeidsmarkedet når kapitalen har bruk for den, og kastes ut igjen så snart etterspørselen på arbeidskraft går ned. Under kapitalismen blir kvinnene dobbelt undertrykt som kjønn og som en del av de undertrykte klassene. Kvinnene undertrykkes både økonomisk, politisk, sosialt, ideologisk og seksuelt.

SITUASJONEN I DAG

De siste to årene har det vært to tog her i byen, et arrangert av Samarbeidsbe-

es om det ble ett tog eller ikke. Forslaget til parolegrunnlag for ett tog blei lagt fram for allmøtet 14.2. Etter diskusjon og kompromisser blei det enighet om ett felles hovedparolegrunnlag for toget. Dette blei støtta av Nyfeministene, Norsk Kvinneforbund, Kvinnegruppene i SV, NKP, PAG, Venstre og Kvinnefronten og de uorganiserte.

At det blei ett felles tog i Tromsø 8.mars, er en stor styrke for kvinnekampen. Det gir styrke til de sentrale kvinnekravene at vi går sammen bak dem og at vi er mange.

Ett tog 8.mars har fjerna et hinder for mange som har syntes det var vanskelig å ta stilling til splittelsen i Kvinnebevegelsen, og som derfor lot være å gå

HOVEDPAROLENE SA SLIK UT:

— Kamp mot all kvinneundertrykking — solidaritet i kampen for kvinnes frigjøring!

— Bort med nemndene — sjølbestemt abort nå!

— Kvinner krever rett til arbeid — flere arbeidsplasser til distrikta.

— Nei til oljeboring nord for 62 — olja truer kvinnearbeidsplassar i distrikta!

— Gratis daghjem og fritidshjem til alle barn!

— Flere og bedre kommunale daghjem i Tromsø.

Seksualopplysning og prevensjonsveiledning i grunnskolen!

— Kamp mot bruk av kvinnekroppen som salgsvare!

— Kvinner sier nei til atomkraft!

— Solidaritet med verdens undertrykte folk og nasjoner — kamp mot all imperialism og fascisme!

— Kvinner: Bekjemp nazismen og fascismen i Norge!

— Lik rett til utdanning!

— Stopp stormaktens rustningskappløp!

Ashild Fredriksen
Inger-Ann Hanssen

Fra samarbeidsbevegelsens tog i fjor.

stemmerett er undertryk-kinga like hard.

HVORDAN ER

KVINNEUNDERTRYKT?

Kvinneundertrykking under kapitalismen er underlagt de lovene som behersker vareøkonomien. Kapitalismen har utnytta motsigelsen mellom det private husarbeidet og det samfunnsmessige arbeidet til å gjøre kvinna til ei annenrangs arbeidskraft. Kvinnelig arbeidskraft betales dårligere enn menns og kvinnene står svakest i konkurransen om arbeidet. Kvinnene opprettholdes som reservearme av arbeidskraft for kapitalen. Kvinnelig arbeidskraft trek-

vegelsen og et arrangert av 8.marskomiteen. Organisasjonene har forskjellige politiske linjer for kvinnekampen - og tross ønske om samarbeid, greide ikke arrangørene å komme til enighet. Resultatet av splittelsen på 8.mars var at mange kvinner ble sittende hjemme.

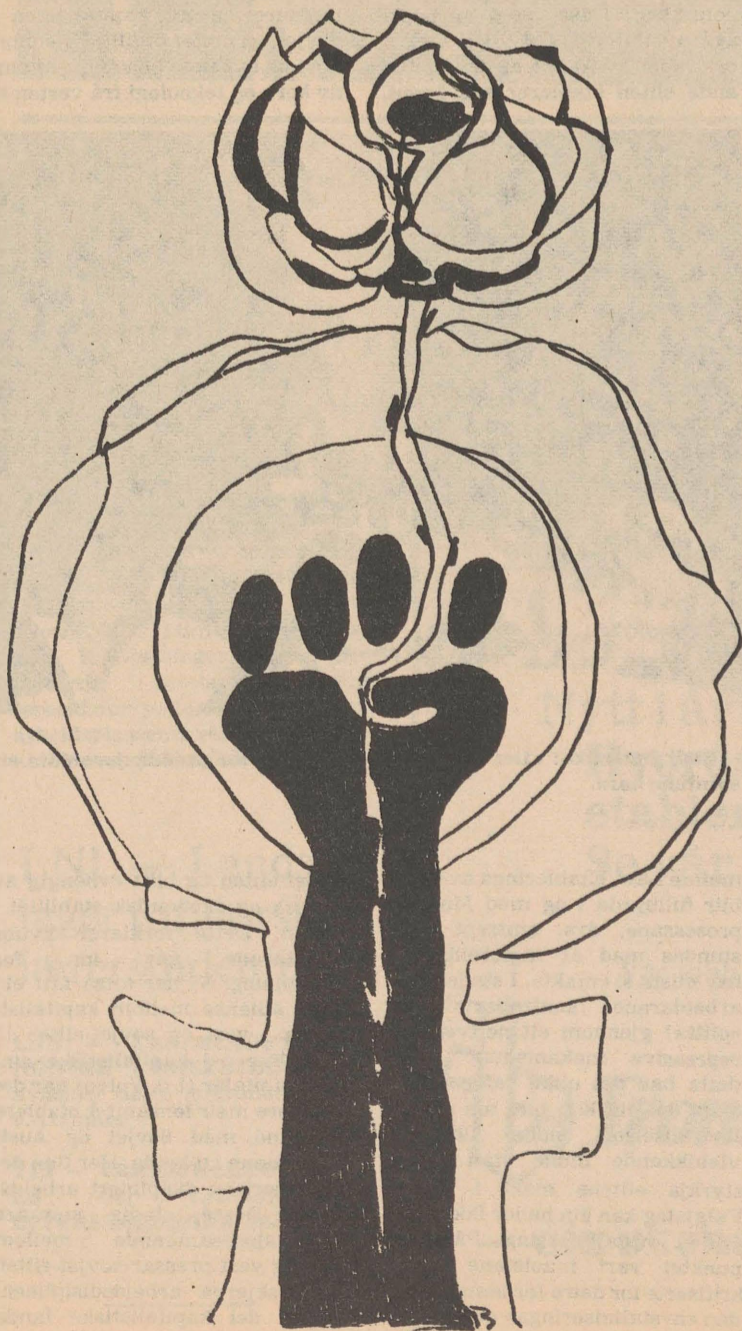
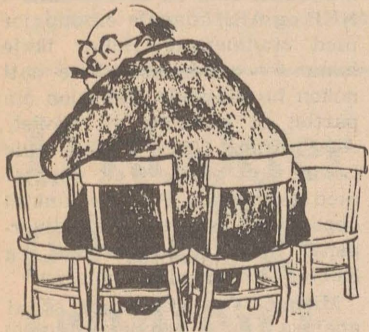
Det er viktig å holde fast på at 8. mars er kvinnes dag, ikke organisasjonenes.

De ferreste kvinnene er med i noen organisasjon, og de fleste som blir sittende hjemme er uorganiserte kvinner.

ARBEIDET HITIL I ÅR

I år det blitt gjort iherdige forsøk på å få i gang samarbeid mellom kvinneorganisasjonene på 8.mars.

På et felles allmøte 6.2 ble det satt ned et forhandlingsutvalg med 6 repr. fra Samarbeidsbeveg. (en fra hver org.) og en fra KF + en uorganisert fra «hver side». På allmøtet var det enighet om at samarbeid er viktig, at reservasjonsretten skulle gjelde for enkelt deltakere i toget, mens den ikke skulle gjelde for organisasjonene. Resultatet skulle legges fram for et allmøte, der det skulle avgjør-

NTL 108-12 har ordet:

Trenger vi en egen kvinneorganisering i fagbevegelsen?

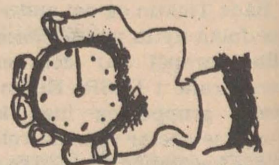
Den 24. og 25. november arrangerte NTL 108-12 et åpent seminar med temaet «kvinner i arbeidslivet». Første dag tok vi opp temaet kvinner og organisering, mens temaet andre dag gikk mer spesifikt på Universitetet i Tromsø som arbeidsplass for kvinner. Som innledere første dag hadde vi fått tak i to av styremedlemmene fra Oslo Faglige Kvinnebevegelse, Fredrikke Lange Berg og Randi Semb Rivá. Andre dag hadde vi «interne» innledere, Anne Solberg og Ranveig Piene fra Kjønnrolleseminaret ved ISV, samt innlegg fra to representanter fra de mest typiske «kvinneyrkene» ved Universitetet i Tromsø, renholdsbetjent Elsa Nilsen og kontorassistent Irene Bertheussen.

Blant de ting som kom klart fram under seminaret, som samlet ca. 25 deltakere begge dager, var at det er langt fram før vi kan snakke om noen reell likestilling selv på vår «progressive»(?) arbeidsplass. Det kom klart fram i gruppediskusjonen at mange kvinner føler seg «ideologisk» undertrykket, f.eks. ved at de forventes å utføre en del servicefunksjoner som ikke har noe med deres egentlige arbeid å gjøre.

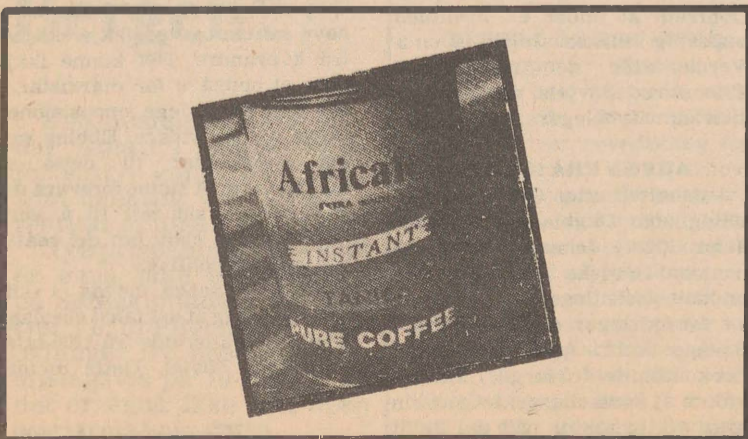
Innlederne fra Oslo Faglige Kvinnebevegelse redegjorde bl.a. for hvordan denne organisasjonen hadde oppstått. Opprinnelig hadde den status som Oslo Samorgs kvinnemnd, men denne ble nedlagt i 1977, til tross for sterke protester fra både kvinnemndene selv og fra en rekke fagforeninger. Argumentasjonen til «nedleggerne» var at nå som kvinneåret er over, var man jo nådd så langt i likestillingsbestrebelsene, og så i fagbevegelsen, at ei egen kvinneemnd var helt overflødig. Kvinnemndene selv protesterte ved å vedta å fortsette som en frittstående faglig kvinneorganisasjon. Begge innlederne understreket sterkt behovet for en egen kvinneorganisering på tvers av fagforeninger og forbund og innenfor den enkelte avdeling. Bare slik kan kvinner bli skolerte i noen særlig utstrekning, og bare slik kan kvinnekraav få gjennomslagskraft.

Selv om vi i NTL følte at en del av de problemene som ble skissert opp av innlederne ikke angikk oss i samme grad — bl.a. har vi hatt 6 kvinner i et styre på 9 de to siste årene, noe som etter min mening også har gitt seg utslag i prioriteringen av det faglige arbeidet, f.eks. renholdssaka — så var det likevel stor enighet på møtet om at det vil være av betydning å ha en egen kvinneorganisering i fagbevegelsen, både med tanke på selve fagorganiserings, skoleringen, arbeidsstilen i fagbevegelsen, og prioriteringen av faglig-politiske saker.

Gerd Bjørhovde.

Husk
meldingsfristen
for eksamen:
1. april!

Kjønnsrolleseminaret på ISV

— Er det behov for et eget kjønnsrolleseminar?
— Seminarets stilling på ISV

Kjønnsrolleseminaret er antagelig det seminar som har vært lengst i gang på ISV, vi er nå inne i det 9. semestret. Hele tida har det vært stor oppslutning og den ser forresten ut til å være økende. Seminaret samler deltagere på tvers av forskningsgruppene og fra alle nivå, idet såvel grunnfags, mellomfags- og hovedfagsstudenter samt lærere deltar.

Profilen på seminaret har variert over tid. I perioder har det vært lagt størst vekt på fagkritisk arbeid, et semester munnet arbeidet ut i boka

mannssamfunnet. Han er det normale og kvinner er avvikende i forhold til det normale. Derfor har også de områder der kvinner tradisjonelt er sterkest representert, nemlig reproduksjonssfæren, hatt lav forskningsmessig prestisje. Det er nesten bare kvinnelige forskere og studenter som har tematisert disse områdene, skjønt vi har noen hederlige unntak og noe positivt er kanskje i ferd med å skje.

Både i undervisning og forskning på ISV ligger nedfelt sosiale føringer, som også er en gjenspeiling av det generelle i samfunnsvitenskapen. Dette fører her som andre steder til at kvinnetemaer og kjønnsforskjellen enten er underordnet eller blir systematisk feiltolket. Når det samtidig nesten ikke er kvinner i vitenskapelige stillinger (det er idag 1-en fast ansatt kvinne på historie, filosofi og rene samfunnsfag tilsammen), så er vi inne i en ond sirkel. For som sagt, selv om vi mener at et kjønnsrolleperspektiv er et generelt perspektiv med relevans for all god samfunnsforskning, så er

det foreløbig nesten utelukkende kvinner som har ivare tatt det i sin egen forskning, og studenter i sine oppgaver.

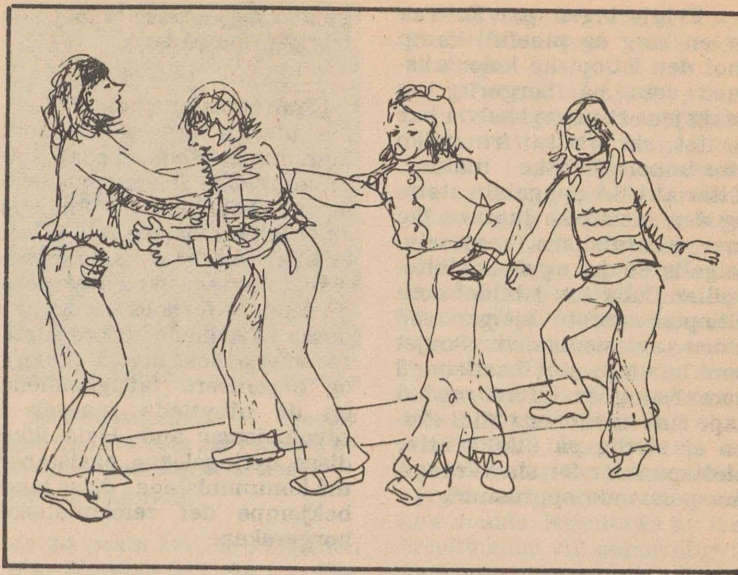
Desto mer oppmuntrende er det at etter hvert deltar fler mannlige studenter på kjønnsrolleseminaret. Studentene er neste generasjon forskere, kanskje kan vi sammen bringe det ut av isolasjon, slik at det ikke er bare kvinner som kjemper for sine særkrav.

SEMINARETS STILLING PÅ ISV.

Som sagt er kvinner i enormt mindretall på stillingslista på instituttet. De kan selvsagt ikke dekke alle undervisningsoppgaver. Kvinnetemaer er dårlig representert på pensumlistene og i den grad de overhodet er med, er det etter kamp og press fra studenter. Enten mangler litteratur, den er ikke «god» nok, eller man kjenner den ikke. Det er travelt å være kvinne, for man bør ha et øye over alt og det er få å dele oppgavene på.

Ut fra det som hittil er sagt, er det bare en logisk konsekvens at kjønnsrolleseminaret har lav prestisje. Det har f.eks. eksistert i 8-9 semestere uten å være institusjonalisert, hvilket blant annet betyr at en ikke har vært sikret økonomiske midler fra et semester til det neste. Man har så og si levd på nåde.

I det siste har også lederproblemet blitt helt akutt. Det

kommer ikke flere kvinner etter hvert til instituttet, men det blir tvert imot gradvis færre, altså en negativ utvikling. Nå er det ingen igjen til å lede. Den situasjonen resulterte i at høsten '77 satte studentene i gang en aksjon og samlet underskrifter for å sikre kjønnsrolleseminarets framtid. Vi mente, og mener fortsatt, at det er instituttets ansvar ved administrasjonen, å bidra til å finne kvalifisert seminarleder.

Vi fikk aldri noe direkte svar på henvendelsen, men vi vet at det ble nedsatt en komite til å utrede problemkomplekset med kjønnsrolleforskningens stilling på instituttet. Det er selvfølgelig bra,

men administrasjonen har ikke foretatt seg noe for å løse det akutte lederproblemet. Så dette semestret er vi i den paradoksale situasjon at det er bevilget penger og seminaret er i gang, men det er ingen som har det formelle ansvaret.

Dette illustrerer nesten bedre enn noe hvordan instituttet implisitt vurderer seminaret. Man kan nemlig vanskelig tenke seg at et seminar som ble ansett for viktig og med høy prestisje, kunne bli gitt en så tilfeldig behandling. Det er med andre ord langt igjen til en fullverdig status for kjønnsrolleperspektivet i samfunnsvitenskapelig forskning.

«Drivandes kvinnfolk». Andre ganger har en brukt seminaret til å legge fram egne oppgaver og forskningsprosjekt til diskusjon og for å få veiledning, det har vært metodediskusjoner og en har i noen semestere knyttet an til bestemte temaer, som f.eks. sosialisering, kvinners stilling i arbeidslivet etc.. Det er m.a.o. stort spenn i det innholdsmessige.

Seminaret er organisert på den måten at en ved begynnelsen av hvert semester diskuterer seg fram til et opplegg som alle kan enes om. Ut fra det tar en stilling til hvilke gjesteforelesere en ønsker og som passer til det aktuelle tema. Ut over det går det på omgang å ha innledninger, fordi vi mener det er viktig å fordele ansvaret.

ER DET BEHOV FOR ET EGGET KJØNNSROLLESEMINAR?

Etter oppslutningen å dømme er det tydelig at det er mange som føler behov for denne type seminar. Ideelt sett er målet å gjøre det overflødig, fordi et kjønnsrolleperspektiv i samfunnsvitenskapen hverken er et eget forskningstema eller en egen teori. Men i tradisjonelle samfunnsvitenskapelige teorier og modeller har en ikke kategorier til å fange opp fundamentale forskjeller i menns og kvinners livsområder. I en viss forstand er derfor samfunnsvitenskapen en vitenskap om

GÅR DET IKKE FYKENDE....

Kvinneåret 1975 ble denne uke drøftet og tatt til etterretning av Stortinget. Er saksbehandlingen tjent med dette hesblesende tempo?

Politisering av privatsfæren som ledd i kvinnekampen

I en gjesteforelesning ved institutt for samfunnsvitenskap slo statsviter Beatrice Halsaa Albrechtsen (forfatter bl.a. av boka «Kvinner og politisk deltakelse») til lyd for et «utvida politikkbegrep» som en strategi for å synliggjøre kvinner og kvinners livsforhold på den politiske arena. I løpet av et raskt marulkmåltid på Fiskekrogen fikk Studentavisa dette og annet utdypa nærmere. Vi spurte:

— Hva legger du i eit «utvida politikkbegrep»?

— Med det mener jeg at faget kan brukes til å vise hvordan private problemer har sine røtter i samfunnsmessige forhold og ofte ikke kan løses uten forandring utenfor det private området. Vi kan bruke det statsvitenskapelige politikkbegrepet for å vise at det er klare maktforhold innafor familien, mellom ektefeller, foreldre/barn og kvinner imellom. Disse maktforholdene er undertrykkende og setter grenser for hvilke mål vi kan sette oss og prøve å realisere. Tradisjonelt er det fordelingsstrukturen i storsamfunnet som har vært sentralt studieobjekt i statsvitenskapen. Jeg mener at innsikt i disse strukturene kan brukes for å forstå fordelingsmekanismer i hjemmet og også brukes i leting etter strategier for å forandre på forholdene.

— Politisering av privatsfæren altså?

— Vi kan kalle det «hjemmesfære» i motsetning til «utesfære». I «utesfæren» som politikkbegrepet vanligvis blir knyttet til, finner vi en tett forbindelse mellom makt/offelighet/prestisje. Det er denne sfæren menn vanligvis define-

Beatrice Halsaa Albrechtsen.

rer seg/blir definert i forhold til. Slik bidrar bruken av det tradisjonelle politikkbegrepet til å utestenge kvinner og kvinners livsforhold fra viktige sammenhenger.

— I forelesningene brukte du begrepet «sexisme» om «den prosess som institusjonaliserer og gjennomstrukturerer i storsamfunnet med patriarkalske holdninger og handlinger, fra dets språk, til dets liturgi og lover». Tror du at denne prosessen kan endres under et kapitalistisk samfunnsystem gjennom f.eks. økt kvinnepolitisk deltakelse?

— Større deltakelse av kvinner i politikken kan bli et virkemiddel for å utjevne den kjønnsmessige ulikheten i livsvilkår innafor det systemet vi har, selv om kapitalismen alltid vil innebære ulikheter mellom grupper. Den kvinnepolitiske deltakelsen som har vært, har bidratt til å bedre kvinners livsforhold. — Men vi må være mer

strategiske om hvilke organisasjoner vi vil ha innpass i, finne ut om den parlamentariske kanal er den beste å arbeide gjennom. Harriet Holter har en hypotese om at når kvinner får økende innpass i kommunestyre etc., er det fordi disse får mindre betydning...

— Kvinnelige politikere — er ikke de underlagt de samme regler som menn i politikk og må på den måten delta på menns premisser?

— De fleste kvinner som er med i politiske forsamlinger blir tvunget til å opptre på menns premisser. Det er en hard prosess. For å gå nye veier kreves en enorm bevissthet om kvinnesak og enorm styrke. Derfor er det så viktig at disse kvinnene får støtte utenfra.

— Hvordan kan vi støtte dem?

— Kvinnelige deltakere i kommunestyre eller Storting kan vi støtte ved å organisere

smågrupper i tilknytning til deres parti hvor vi kan avlaste dem i det praktiske politiske arbeidet som er svært tidkrevende. Disse gruppene kan også fungere som forum hvor kvinnepolitikere kan få utløp for frustrasjon og aggresjon som de må tie med i et manns miljø. Sammen med dem kan vi diskutere de standpunkt som bør tas i saker slik at de virkelig føler at de har flere med seg. Dessuten kan vi vise vår solidaritet ved å skrive til dem, ta kontakt, møte opp i kommunestyresalen, vise at vi støtter dem i saker de fører fram. Det er viktig at vi ikke bare velger inn kvinner for så å la dem føre kampen alene.

— En hjertesak til slutt — som kvinnelig forsker...?

— Vi trenger flere kvinner i faste stillinger ved universitetene, og de som finnes, trenger støtte fra studentene. Kvinnelige forskere blir ofte utsatt for usynliggjøring ved at deres skriftlige arbeider blir oversett og ikke kommentert av mannlige kolleger... Vi kvinner må bli klar over hvilke dilemmaer vi kommer opp i som kvinnesaksforkjempere og lære oss å leve med dem for å unngå frustrasjon hele tida. Vi må støtte hverandre, for vi har så forferdelig lite å gå på når det gjelder selvsikkerhet! Menn gir oss sjelden bekræftelse på at det er vanskelig å være kvinne i manns miljø, slik at vi blir sittende der å lure på om det er oss det er noe i veien med. Vi må utvikle et interessefellesskap kvinner imellom — men uten å gjøre mannen til den store hovedfienden.

Frigjøringen av Eritrea er en lang og pinefull kamp mot den Etiopiske kolonialismen som på borgerlig og reaksjonært vis vekselvis har hentet sin støtte fra ulike stor-imperialistiske makter. Etter at USA oppga sin støtte og den fascistiske juntaen ble mer «marxistisk», kom selvfølgelig Sovjet og dens støttespiller Cuba inn i bildet som Etiopias største hjelper ved siden av sionismen. Sovjet som har tapt sine bastioner i Somalia og er i ferd med å tape sine bastioner i Midt-Østen er stadig på utkikk etter støttepunkter for sin verdensomspennende opprustning.

SPLITTELSE I BEFOLKNINGEN

Den organiserte kampen i Eritrea mot den Etiopiske kolonialismen har vart siden -61 da ELF blei dannet. Men kampen har i store perioder ligget nede p.g.a. sviktende ledelse og en feilaktig politikk. Fienden har og maktet å splitte befolkningen i deler av Eritrea slik at frigjøringskampen blei svekket. På bakgrunn av de klassemessige motsetninger skapte ELF-ledelsen, som bestod av militarister, feudal adel og småborgerlige elementer, kun defaitisme. Kritikk av denne politikken ble av ledelsen i ELF knust gjennom en massakre av opposisjonelle demokrater. Som en følge av dette brøt revolusjonære ut av ELF og dannet EPLF (Eritrean Peoples Liberation Foras) Den umiddelbare konsekvens (en konsekvens av klassekampen) i en slik situasjon der de kommunistiske, marxistiske og progressive deler av medlemmene forlater organisasjonen og ikke lenger lar seg mobilisere for småborgerskapet og borgerskapets interesser er borgerkrig. Så skjedde da ELF gikk til angrep på EPLF, og besluttet å likvidere EPLF. Kampen mot Etiopia blei svekket. Borgerkrigen tok slutt i -74 etter stort press fra befolkningen. Hele tiden hadde EPLF gått inn for en demokratisk dialog m.h.p. kampen mot deres felles fiende. I -75 opphevet ELF sitt likvideringsvedtak og gikk med på en slik dialog. Dette ikke minst p.g.a. at det nettopp var og er EPLF som på tross av borgerkrigen, økte og stadig øker sin støtte i befolkningen. En støtte som ikke minst skyldes det kolossale arbeid EPLF har gjort når det

gjelder å gjenreise landet i de frigjorte områdene.

Kommunistene følger Lenins utsagn om at vi som kommunister bør og skal støtte borgerlige frigjøringsbevegelser i koloniene bare når de er ekte revolusjonære — dvs. er interessert i å kaste imperialistmakten ut og destruere de feudale forhold — og når deres eksponenter ikke hindrer vårt arbeid med å skolere og organisere fattigbøndene og de utbyttede masser i revolusjonær ånd. Hvis ikke disse betingelsene eksisterer må kommunistene i disse land bekjempe det reformistiske borgerskap.

har hele tiden vært EPLF's åpne politikk overfor ELF og det førte da også til forhandlinger om muligheten for fysisk enhet i kampen mot Etiopia. Da ELF ville trekke med en utbrytergruppe fra EPLF (Sabbe-klikken) som aktivt har sabotert. EPLF's arbeid i utlandet og har søkt forbindelser med Carter-administrasjonen, gjorde store deler av ELF opprør og gikk over til EPLF. Selv om dette er lite skolerte grupper er det en stor styrke for EPLF som i det siste har blitt den ledende kraften i den militære kampen.

FOLKEKRIGENS METODE EPLF's brudd med ELF

har vært særlig intens og bestialsk.

Intensivering av krigshandlingene har ført til at enhetssamtalene mell. EPLF og ELF er utsatt. EPLF-representanten melder videre at EPLF's faste standpunkt når det gjelder betingelsene for enhet fortsatt er at det må oppnås politisk enhet omkr. den nasjonal demokratiske revolusjonens oppgaver før det kan bli tale om organisatorisk og fysisk enhet mellom frontene. Det er bare på den måten arbeiderklassen og de proletariske kreftene, som selvfølgelig vil og må utvikle den borgerlig-demokratiske revolusjonen til en sosialistisk revolusjon på tvers av bor-

ens forrang selv under den nasjonaldemokratiske revolusjonen der en går i allianse med deler av småborgerskapet og borgerskapet. Og derfor gir kommunistene støtten kun til de krefter som står direkte under klassenes ledelse.

I Eritrea som andre steder er det klart at de andre klassene alltid er interessert i å mobilisere arbeiderklassen under sine egne faner. Faner som i frigjøringskampen ikke peker utover den nasjonal-demokratiske revolusjonen. Tvert om underordnes her klassekampen den nasjonale og borgerlige enhet under dekke av sosialisme. ELF-ledelsen har klart vist sin klassekarakter bl.a. ved å gå inn for fysisk enhet før den politiske enhet er oppnådd. En slik prinsippløs enhet vil som Mao påpeker være et forsøk på å bilegge klassekampen gjennom en beherskelse av voldsapparatet — d.v.s en borgerlig organisering av undertrykkelsesmakten. At feks. Baath-«sosialismen» i Irak og andre reaksjonære arabiske regimer ikke vil gi EPLF støtte, men derimot finner ELF støtteverdige taler sitt eget språk.

Når det gjelder masseskoleringsarbeid, sykehusbygging, organiseringen i de frigjorte områder, kvinnefrigjøring, oppbygging av industri osv. osv. henviser vi leserne til de mange reportasjer som har vært i såvel borgerlige aviser som i Den Røde Arbeideren.

Frigjøringskampen i Eritrea er ikke bare støtteverdige fordi Sovjet-imperialismen via kolonimakten Etiopia går til angrep på den, men mest av alt fordi det nettopp er imperialismen og kapitalismens verste fiende som går i spissen for kampen, nemlig EPLF. Derfor er det viktig at sosialister og kommunister tar et klart standpunkt og støtter opp om EPLF's politikk i frigjøringskampen.

Kommunistisk Universitetslag.

En av EPLF's geriljasanger: «Enhet, men ikke for enhver pris».

Så lenge fienden hersker ønsker den å splitte oss. Ja, sannelig. Enhet er nødvendig. Men enhet forutsetter enighet om en ideologi: marxismen-leninismen og folkekrignes teori».

«Frigjøringskampen i Eritrea og den politiske ledelse»

DE KLASSEMESSIGE MOTSIGELSENE TRER APENT FRAM

Dannelsen av EPLF og bruddet med ELF var et utslag av at den nasjonale frigjøringskampen bare kan vinne fram når den ledes av arbeiderklassens teori og praksis. Dette var ikke mulig innen ELF der ledelsen førte ut borgerskapets og småborgerskapets interesser, som jo svinger i takt med de skiftende økonomiske og politiske betingelser under det imperialistiske system.

Klassealliansen mellom borgerskap, småborgerskap og arbeiderklassen kan derfor bare ledes av arbeiderklassen skal den konsekvent føre fram idet de andre klassene alltid vil være opportunistiske og vaklende i kampen mot kolonialismen og imperialismen. Der som Borgerskapet setter seg imot dette må arbeiderklassen sette sin selvstendige makt igjennom, men ikke desto mindre være interessert i en demokratisk dialog og i å rive deler av disse på arbeiderklassens side i kampen mot imperialismen. (Et godt eksempel på denne taktikken er og PFLP's forhold til PLO i kampen mot imperialismen og den arabiske reaksjon i Midt-Østen.) Denne taktikken

var selvfølgelig og betinget av at de progressive innså nødvendigheten av å benytte Mao's direktiver om folkekrignens metode. Med utgangspunkt i landdistriktene har byene gradvis blitt sirklet inn og erobret, samt at fiendens forsyningslinjer er blitt brutt til de viktigste byene. Den materielle siden av militærapparatet har for det aller meste blitt oppbygd av krigsbytte. Strategien er å stole på egne krefter og den eneste hjelp som mottaes er den betingelsesløse. Denne blir følgelig minimal. Derimot utmerker ELF seg med å motta «hjelp» fra den arabiske reaksjon bl.a.

Det gjenstår bare noen få byer, hvorav Asmara og Massawa er de to viktigste, før den eritreiske frigjøringsbevegelsen under ledelse av EPLF har maktet å bekjempe den Etiopiske kolonihær støttet av Sovjet og Cuba. Kommunistisk Arbeiderforbunds EPLF-kontakt i Roma har meldt at så og si hele Marsawa er erobret, og at det som gjenstår er erobringen av havna hvorfra Sovjetiske marinefartøyer skyter på byen. Flytøker med bomber og napalm rettes ikke bare mot EPLF's militære posisjoner, men også mot sivile mål. Napalmbombingen av byen Kern som falt i EPLF's hender sommeren -77

gerskapets interesser, kan sikre og styrke sin stilling. Dess sterkere denne stilling er (som det er alle progressive og kommunisters oppgave å kjempe for) dess sterkere står en når den sosialistiske revolusjonen blir satt på dagsorden.

FRIGJØRINGSKAMPENS POLITISKE LEDELSE OG KOMMUNISTENS STØTTE.

I motsetning til småborger-sosialistene støtter kommunistene frigjøringskampen til de undertrykte nasjoner i den 3. verden. Utgangspunktet for støtten er Lenin og Maos påpekning av at kampen bare konsekvent kan vinne fram og styrke de proletære kreftenes posisjoner dersom det er arbeiderklassens teori og praksis som leder an i kampen — en kamp som må forberede og munne ut i sosialismen. Bare arbeiderklassens ledelse kan hindre at andre imperialistmakter enn dem en umiddelbart kjemper mot får innpass og innflytelse over frigjøringsbevegelsene. (Et godt eksempel på at arbeiderklassens teori og ledelse ikke vant hegemoni i frigjøringskampen er utviklingen i Angola der Sovjet og Cubas interesser fikk innpass i MPLA.) I.O.M. at sosialismen er kommunistenes endelige mål må og skal de propagandere klassekamp-

Fra samskipnadsstyret:

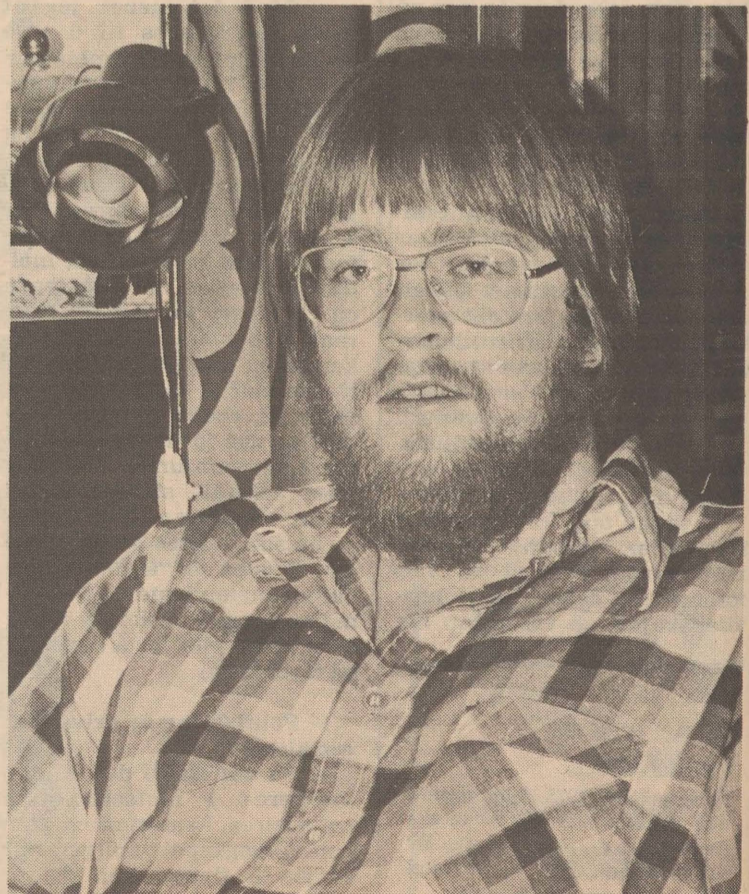
Studentene tapte loddretning om nestformannsvervet!

På styremøtet i Samskipnaden først i februar blei student Harald Fagerli foreslått først som formann — her blei Svein E.Eilertsen gjenvalgt mot tre studentstemmer — dernest til nestformannsvervet. Her blei det, sikkert til overraskelse for endel, stemmelikhet mellom Fagerli og prof. A.Hordvik både i første og andre valgongang. Fagerli fikk her foruten studentstemmene støtte også fra en av de tilsatte representanter. Etter reglene blei det så foretatt loddretning — som Fagerli tapte!

Studentavisa synes dette er verdt å nevne, sjøl om ikke studentrepresentant Fredrik Fagertun synes det er noe å gjøre stort nummer av.
— Studentrepresentantene i

Styret har stått aleine om sine standpunkt i alle viktige saker den siste tida. Dere frykter ikke, ved at en av dere stiller til formann/nestformannsvervet, at bare belaste vedkommende ekstra mye samtidig som dere ytterligere blir «gislere» i systemet, Fagertun?

— Jeg ser ingenting i vegen for at en student kunne bekle f.eks. nestformannsvervet, sjøl om jeg innser begrensningene. Vi kunne derved ha kommet administrasjonen endel «nærmere», og muligens fått bedre innblikk i endel saker. Dessverre var en av de studentvalgte styrerepresentantene slutta på Univ., og vår da eneste valgte vararepresentant var sjuk den dagen, så vi nådde ikke opp denne gangen!

**STØTT
kvinnas
frigjørings-
kamp
også
etter
8. mars!**

Studentvelferd

Alstادهimutvalgets innstilling snikinnføres bakveien?

Alstادهimutvalgets forslag til organisering av velferdstilbud for ungdom under utdanning kom ut i 1976. Innstillingen er sprunget ut fra et behov fra Statens side for å organisere og effektivisere det velferdstilbud som allerede eksisterer. Kjernen i utvalgets organisasjonsmodell er å innlemme alle grupper utdanningsøkere i store «brukerstyrte» fellessamskipnader.

Over hele landet ble forslaget møtt med kraftige aksjoner. Idag er det grunn til å tro at pga. stor motstand fra studentene har Staten valgt å legge innstillingen på is. I Tromsø gjøres det likevel framstøt som synes å tale for det motsatte.

Studentavisa har vært i kontakt med kontorsjefen i Samskipnaden Bjørn Kaldhol og stud.repr. i Samskipnadsstyret for å forhøre oss om dette og Samskipnadens framtidplaner.

Stud.avis: Hva er egnetlig Samskipnadens oppgave og hvordan er den organisert?

— Studenterskipnaden har sitt grunnlag i loven om Studentersamskipnader, som forøvrig er tredve år i april. Den organisatoriske løsning varierer fra samskipnad til samskipnad, men har sitt reglement fastsatt ved kgl.res. med hjemmel i denne loven. Studentersamskipnadene er uavhengige av hverandre og har ikke noe nasjonalt overorgan, men det hersker et utstrakt samarbeid mellom samskipnadene på de ulike lærerstedene.

Ramma for samskipnadens virksomhet i vid forstand er å ta seg av de sosiale, økonomiske, faglige og kulturelle spørsmål som er felles for studentene. Samskipnaden ledes av et styre som har den besluttede myndighet, mens en administrasjon tar seg av den daglige drift. I Tromsø har styret fire studentrepresentanter. I Oslo, Bergen og ved Landbrukshøgskolen på As har Studenttingene større direkte makt og innflytelse via disse samskipnaders reglement. Samskipnadens konkrete oppgave konsentreres i første rekke omkring studentboligene og kantinedrift. I tillegg kommer barnehager, rådgivningstjeneste, lån og stipend og helsetjeneste. Det siste er dessverre dårlig utbygd her i Tromsø.

Stud.avis: Hva legger du sjøl i begrepet «studentvelferd»?

Ja, det må bli for det første det jeg vil kalle matnyttige tiltak, boliger, barnehager, helsekorrigert mat til en overkommelig pris, samt det å kunne være med til å støtte opp om sosialt og kulturelt liv for studentene. I det øyeblikket Samskipnaden ikke gir fordeler for studentene har den ingen misjon.

Stud.avis: Hvordan kan denne ideelle målsetting kombineres med Samskipnadens bedriftsøkonomiske målsettinger?

— Samskipnaden skiller seg klart ut fra en vanlig bedrift. Den har ikke noe fortjeneste som mål. Vilråra for driften er fastsatt av Staten som f.eks. finansierer 50% av studentboligene ved direkte tilskudd. Videre har vi gratis lokaler, inventar og utstyr ved kantinedrifta. I tillegg kommer fritak for moms. En del av studentene har vanskelig for å akseptere de rammene som er gitt av Stortinget, men

vi er nødt til å godta de, sjøl om en naturligvis kan arbeide for å endre dem. Vår bedriftsøkonomiske oppgave er å hindre at vi kjører Samskipnaden i grøfta, dvs. vi må arbeide innafor de rammene som er gitt. Vi får et betydelig statstilskudd på en halv mill. årlig. I tillegg, 7-800000 kroner i offentlig tilskudd til barnehager. Ved et tilfelle har Staten dekket underskudd ved særbevilgning. Det er neppe aktuelt nå.

Stud.avis: Samskipnaden har inngått et samarbeid med fylket og Lærerskolen om overtakelse av driften ved A/S Skolehybler på Elverhøy. Er dette snikinnføring av Alstادهimutvalgets forslag om felles samskipnad for alle skoleslag etter grunnskolen?

— Enkelte tillitsmenn for studentene har en tendens til å koble denne mulige overtakelsen til Alstادهimutvalget. Jeg forstår det ikke. De faktiske forhold er følgende: A/S Skolehybler har hatt problemer med drift og vedlikehold over lengre tid. Siden aksjeselskapet ble opprettet og m.a. fikk et tilskudd fra Staten på kr. 500000 har det etterhvert vokst fram et ønske fra aksjonærene om å få innfridd sin aksjekapital. Fyl-

les oppgavene mellom partene ved overtakelsen?

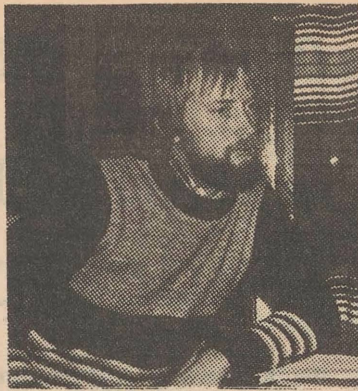
— Fylket skal eventuelt løse inn egenkapitalen til aksjonærene. Den planlagte oppussingen tenkes dekt gjennom Statlig finansiering til eldre hybelbygg av fylket.

Stud.avis: Men hadde det ikke vært bedre om Samskipnaden disponerte Øvre Breivang fullt ut, slik at A/S Skolehybler utelukkende dekket behovet for fylket og Lærerskolen?

— Problemstillinga er gal. Hovedmålsettinga har nettopp vært å integrere elever fra forskjellige skoleslag i felles boligkompleks. På den måten unngår en at de ulike grupper utdanningsøkere blir adskilt fra hverandre, som er sosialt uheldig. Våre naboland har hatt gode erfaringer med slik integrering.

Stud.avis: Men får en ikke da såkalte «mammut-samskipnader» med et ugjennomtrengelig byråkratisk nettverk?

— Personlig kan jeg ikke se faren for det her i Tromsø. Det er heller et spørsmål om ressursutnyttning. Samskipnaden har allerede en organisasjon med en kapasitet som lar seg

Samskipnadsstyret i Tromsø gjør framstøt som går i retning av Alstادهimutvalgets forslag. Fredrik Fagertun.

de 2-3 neste år. På boligsiden står Storskogen II for tur. Her blir det prioritert tre-roms-familieleiligheter. Finansiering er usikker. Vi vil sannsynligvis ikke få midler i løpet av 1979. På sikt er også planene om et lite helårshotell kombinert med et middels stort studentboligprosjekt. Dette skal også fungere som kongresshotell om sommeren. Den er planlagt å ligge i tilknytning til velferdsbygget i Breivika.

Stud.avis: Hvordan ser du på utviklinga av Samskipnaden i forhold til det synkende studenttall ved de fleste universitet i landet?

— Det er klart at den merkbare nedgangen i studenttallet vil legge en vesentlig demper på innsatsen av nye prosjekter i Tromsø. Bare det siste halvåret har situasjonen snudd seg betraktelig. Vi må drive forretningsmessig ansvarlig, dvs. få endene til å møtes. I den forbindelse vil jeg framheve overtakelsen av A/S Skolehybler som en fornuftig ressursutnyttning og et tiltak som bidrar til å sikre drifta i de nærmere år. Jeg ser heller ikke bort ifra at det kan bli aktuelt å satse på liknende tiltak som kommer andre elev- og studentgrupper til gode i tida framover. Dermed kan vi sikre et høyt aktivitetsnivå også til beste for våre medlemmer.

Stud.avis: Alstادهimutvalgets innstilling møtte stor motstand. Har dept. lagt den til sides?

Fredrik Fagertun: — Det virker som om den er lagt på is. Likevel har Samskipnadsstyret i Tromsø gitt klare signaler om at de ønsker å bringe andre grupper utdanningsøkere under Samskipnaden, helt i tråd med Alstad-

heimutvalgets forslag. A/S Skolehybler kan tjene som eksempel.

Da det ble kjent at de private aksjeeiere i A/S Skolehybler ville kjøpe seg ut, vedtok samskipnadsstyret, mot studentrepresentantenes stemmer, å inngå forhandlinger med Lærerskolen og fylkeskommunen om å danne en stiftelse som skulle overta A/S Skolehybler. Fylkeskommunen skulle ha den økonomiske byrden ved kjøpet, mens samskipnaden fikk de administrative oppgaver. Det er ikke snakk om noen økning av hybelenheter for Lærerskolen og Samskipnaden sitt vedkommende. Resultatet av forhandlingene vil sannsynligvis foreligge engang på vårparten.

Stud.avis: Hva innebærer det at denne stiftelsen vil bli administrert under Samskipnaden?

— Det betyr at man organisatorisk legger forholdene til rette for en slik storsamskipnadsmodell som Alstادهimutvalget går inn for. Fra at denne stiftelsen skal administreres av Samskipnaden er ikke veien lang til at den bringes inn i Samskipnaden. Så har man allerede en liten mammut-samskipnad.

Stud.avis: Ulempene ved en storsamskipnad?

— Det har vært påstått at studentene går imot styrets forslag fordi de ikke vil bo under samme tak som andre utdanningsøkere. Vi er imidlertid motstandere av forslaget på et prinsipielt grunnlag. Vi mener at det vil tjene de ulike grupper utdanningsøkere at de får sine egne samskipnader, dvs. at det blir opprettet lokale velferdstilbud ved de forskjellige skolene.

Stud.avis: Har studentrepresentantene lagt fram et alternativt forslag?

— Vi foreslår et slags «makeskifte». Det går ut på at de hybler som fylkeskommunen har i studentboligene byttes mot Samskipnadens enheter på A/S Skolehybler. Fordelingsnøkkelen er ennå noe uvisst da det er snakk om ulik standard. Men det vil ikke bli reduksjon av antall hybelenheter for andre utdanningsøkere. Vårt forslag innebærer at Samskipnaden trekker seg helt ut av A/S Skolehybler og dermed forhindrer at Samskipnaden skal utvikle seg til å bli en slik modell som Alstادهimutvalget legger opp til.

Eventuell overtakelse av A/S Skolehybler ingenting med Alstادهimutvalget å gjøre.

kestinget drøftet i des. dette spørsmålet samtidig som kjøp av hybler ved Breivangen. Det ble gitt signaler om at A/S Skolehybler må reddes. Lærerskolen og Samskipnaden har disponert tils. 42 hybelenheter i hybelbygget. At studentene og lærerskoleelevene skulle få disponere disse hyblene var en av premissene Staten satte da aksjeselskapet fikk statstilskudd ved bygginga. For å kunne redde bygget for studentene og elevene drøfter en nå å danne en stiftelse med et eget styre. Stiftelsen tenkes opprettet av Lærerskolen, Fylket og Samskipnaden. Dette styret kan så inngå avtale med Samskipnaden om den daglige driften. Dette for å utnytte den stab og administrative erfaring Samskipnaden har.

Stud.avis: Hvordan forde-

utvide. Det er ikke nødvendig å bygge opp på nytt. Om alle studentene og elevene kom sammen i en Samskipnad, ville vi tilsammen være ca. 3500 medlemmer, og det må en si er en liten samskipnad.

Stud.avis: Ifølge Alstادهimutvalget skal Samskipnaden være «brukerstyrt». Vil ikke stud.repr. lett kunne få følelsen av å være i en «gissel-posisjon» i en tid hvor Staten foretar drastiske nedskjæringer?

— Det er klart at dersom stud.repr. har vanskelig for å godta rammene for Samskip. drift, vil dette opplagt kunne føre til en gisselfølelse. Blir rammene akseptert, så blir det også mer meningsfullt å ta avgjørelser innenfor dem.

Stud.avis: Framtidige planer på bolig- og barnehage-sektoren?

— Vi skal bygge en barnehage på Storskogåsen, som er planlagt å stå ferdig til høsten. Tomta er liten, men den gir plass til 2 avdelinger for 24 barn. Universitetet skal disponere ca. 20% av plassene.

2 barnehager på universitetstomta med tilsammen 96 plasser er under planlegging

TRIM!

Per Ole Johansen MENSTAD KONFLIKTEN 1931

Mandag 8. juni 1931. En overopphetet konflikt-situasjon får sin dramatiske utløsning: Politiet og demonstranter tårner sammen ved Menstad i Skiensfjorden. **Menstad-slaget** er et faktum.

I denne boka gjør forfatteren rede for det som gikk forut for slaget, og for etterhistorien. Han bygger på et rikt kilde- og arkivmateriale, og på samtaler med personer som aktivt var med i konflikten.

Et viktig bidrag til mellomkrigstidens historie. Rikt illustrert. Innb. kr. 112,-.

Tilsalg i bokhandelen

TIDEN

DEBATT DEBATT DEBATT

To linjer i studentpolitikken

Sosialistisk Front skulle i følge sin oppsummeringsløpe-seddel etter SU valget skape en «ny sosialistisk studentbevegelse». Vi kan jo se nærmere på denne pretensjonen på slutten av semesteret men allerede nå kan vi se noen klare linjer i det nye SU's arbeid. Jeg skal belyse dette ved tre eksempler.

Progressiv Front fremma forslag om 1 måneds full boikott av husleieinnbetalinga i februar. Dette forslaget ville lagt et stort økonomisk press på Samskipnaden til å gå inn i forhandlinger. I stedet for å tilslutte seg dette forslaget går så SU inn for det mest symbolske forslag av alle tenkelige, nemlig innbetaling av gammel leie i februar. Hovedpoenget til SU/Sosialistisk Front i «Diskusjonsmaterialet om husleieaksjon» er at enhver husleiestreik er dømt til nederlag. Dette propageres samtidig som deres partikammerater i Bergen står midt oppe i en stor husleiestreik. Altså: I stedet for å prøve å fremme kampviljen blant beboerne satser SU alt på å gi ammunisjon til resignasjonen og passiviteten. På tross av at SU med sitt renome som de «ansvarlige» gikk imot fikk Progressiv Fronts forslag flertall på Storskogåsen Studentby (35-33) og fikk ett stort mindretall av stemmene på Prestvann. SU's funksjon i husleiekampen hittil har vært å begrense stu-

dentaksjonen til et minimum.

På siste hovedallmøte gikk Progressiv Front inn for en aksjonsdag den 22. febr. med 2 hovedelementer. For det første burde dagen være en **diskusjonsdag på universitetet**. For det andre burde dagen være en **utadretta aksjonsdag for alle utdanningssøkende i Tromsø**. Vi foreslo en fellesdemonstrasjon mot statens studiefinansieringspolitikk og gikk inn for at SU skulle henvende seg til LNL, YLI osv. for å få en slagkraftig demonstrasjon. Hvis en skal kunne endre statens politikk ovenfor studenter er det klart at diskusjoner og klageskrifter er helt utilstrekkelig, men på det nivået er det SU ønsker å fryse fast motstanden mot rentehevinga/terminbeløpene/husleiene.

SU/Sos. Front gikk mot å gjøre dagen til en ekstern kampdag. Tilbake står et opplegg med kun diskusjoner på universitetet. Saka er klar: hvis en skjønner at bare landsomfattende og omfattende studentdemonstrasjoner kan slå tilbake angrepene mot studentøkonomien så må mobiliseringen begynne en gang. Og når skal denne mobiliseringen begynne, hvis ikke i dag etter de mest drastiske forverringsframstøtene (renta-terminbeløpene) de siste 15 åra? Vi bare spør, SU?

I siste nummer av Studentavisa sier medlem av SU Else Bottengård i et intervju om disiplinærreglementet at «dessuten bør det være motstandskraft nok her i Tromsø både blant studentene og blant de ansatte til å sette i gang lokale aksjoner» (mot disi-

plinærreglementet) SU representanten går videre inn for at dette må diskuteres på det første hovedallmøtet i februar (Studentavisa nr. 1. -78) Det er mulig at disiplinærreglementet kan bli vedtatt allerede i vår og derfor er det helt nødvendig som Bottengård sier i intervjuet at det må reises brei motstand og det må aksjoneres mot dette framstøtet. Men på hovedallmøtet den 12. febr. gikk SU mot et forslag om at **organisering av motstandsfronten og aksjoner i det hele tatt skulle bli diskutert på et nytt hovedallmøte** der dette kunne bli skikkelig forberedt.

SU la nemlig ikke fram noen forslag på hovedallmøtet om slike aksjoner som Else Bottengård snakket om, kun et forslag om en underskriftsaksjon. Siden KUD har fått tilsendt alle vedtaka fra universitetets ulike organ mot disiplinærreglementet, så representerer en slik underskriftsaksjon bare ei fastfrysing av motstanden på det nivået den allerede har nådd. Nå må vi vise at motstanden er aktiv, ikke passiv, kampvillig, ikke resignert. Det er meget sterkt at SU her presterer å gå imot både aksjoner og til og med diskusjon videre om hva vi skal gjøre med saka, på hovedallmøtet.

SU/Sosialistisk Fronts linje i disse sakene kan oppsummeres slik: Ansvarlighet — moderasjon — intern bevisstgjøring — ingen aksjoner. De som mener at denne linja er god gammel høyre-vin på nye flasker må møte opp på hovedallmøtene og ta kampen opp.

Progressiv Front.

Tre dikt om tilværelsen

EGENTLIG
burde eg lære meg at
angrep
er det beste
forsvar
skaffe meg et eksemplar
av AKPs prinsipp-program
og et klippekort på

punktdemonstrasjoner
stille med en handfull
dogmer på KV-hjørnet
og rope at nå er det
like før...
EGENTLIG burde eg avsløre
Den moderne revisjonismen.
borgerskapets råtne
forsvarere
lære meg Strasburger-tesene utenat
og ta sjølkritikk når eg en
sjelden gang glemmer dem
men
EGENTLIG
burde eg stikke fingeren i jorda
finne fram
hjertet og fornuften
og begynne å jobbe...

graf 77

SLIK ER DET 1

I mangel på noe bedre å si
sier vi
det er bra slik vi har det

I mangel av noe bedre å vise fram
viser vi
dette som eksempel

I mangel av noe bedre å tro på
tror vi
det er slik det er

I mangel på noe annet å snakke om
snakker vi
om problemene våre

SLIK ER DET 2

Ein kapitalisme i krise
klipper hår og skjegg
gir det kvite bukser
og svarte tankar

GRAF 77

Pampelønn og pampelønn, fru Blom

Svar til art. om Progressiv Front (PF) og pampelønning-er i førre nr. av Studentavisa.

PF har i mange år hatt parole mot at studenttillitsvalde skal ha løn for jobben dei utfører, — eller andre privilegier. Difor har tillitsvalde frå PF i t.d. Studentutvalet avvist alle slags lønninger og privilegier. Kan redaksjonen påvise noko anna?

PF går og imot at Arbeidsutvalet i NSU skal få løn for det dei gjer som studenttillitsmenn. Fordi vi meiner det er ein freistnad frå staten på å kjøpe opp tillitsmenn, slik at dei kan verte snille og samarbeidsviljuge (jamfør fagrørsla). Eit døme på dette er studentpampen Olav Wersto (SV) i Oslo, som sendte politiet mot studentane under okkupasjonen på Sogn studentby! Kva har SV og SOS Front sagt til dette? Dei har alltid latterleggjort PF sitt standpunkt mot pampelønner, til og med hevda at det var løgn at NSU/AU fikk ca. 80.000 for å sitte på kontora i Oslo.

Kva skjer så når landsstyrepresentantar frå PF sender inn reiserekninger for å få dekt billett og opphald i Oslo? Jau, då viftar dei med arm-

ane og ropar om «svarte svin». Verkar ikkje dette litt rart? Er redaksjonen sin kamp retta mot pampelønner eller mot PF? For å svare på dette skal eg gå konkret inn på utgiftene eg hadde i samband med å reise på landsstyremøta.

1). Art. framstiller det som om eg dreiv og kørde lysturar med taxi rundt omkring i Oslo for fleire hundre kroner. Dette semesteret budde eg på Gammelgård (sør for Tromsø), og måtte ha taxi til flyplassen kl. 06.00 om morgonen, dersom eg ikkje skulle gå (ville ta ca. 2 1/2 time). Det samme gjelder når eg kom attende, anten om natta eller søndags morgon (går ikkje buss til Gammelgård før ca. 17.00 om ettermiddagen). Synest red. at eg skulle betale dette sjøl — eller gå?

2). Det er faktisk slik at eg ikkje hadde fullt av kjende i Oslo som eg berre kunne slenge innom når det passa meg. Difor vart eg henvist til å spise ute på kafear ofte, noko som sjølsagt er ei meir-utgift. Dei gongane eg budde privat betalt (eg faktisk for meg.

3). Det er ikkje sant at eg tok full flybillett til Oslo, eg tok 25% moderasjon kvar gong. Fordi eg ikkje kunne risikere å verte kasta av ein eller annan plass. Med dei flya eg tok rakk eg akkurat landsstyremøta. Det ville vere lite lurt å kome for seint til dei.

4). Samskipnaden, som eg leverte reiserekningane til, hadde faste takstar for kost- og overnattingspenger. Dei sa aldri noko på at eg reiste på 25% rabatt. Og dei var jo ikkje dei mest viljuge til å betale utgifter til SU, jamfør Kvitboka om suspensjonssaka.

Red. insinuerer at eg har levd fett på desse landsstyremøta og misbrukt kompensasjon for reiseutgifter. Eg foreslår at de trekk skuldningane attende, og at de fører ein kamp mot pampelønner og privilegier som folk kan få tillit til. Eg oppfattar ikkje artikkelen som ein ærleg freistnad på å avsløre studentpampar som lever fett, men som ein fristnad på å svarte PF.

Er red./SOS Front mot at tillitsvalde skal ha løn?

Formannen i SU våren -77
John Magne Erlandsen.

Et par spørsmål til Else Bottengård

— Av Yngvar Løchen —

På bakgrunn av at jeg deler NSU's syn på den såkalte disiplinærloven, og forsøkte å gi uttrykk for dette på det siste rektormøtet, ble jeg noe overrasket over at Else Bottengård i sitt intervju i Studentavisa nr. 1/78 gir meg et spark. Jeg kan overhodet ikke skjønne at noen på møtet kunne være i tvil om at vårt Styre og Ting ikke ønsker et nytt disiplinærreglement. Else Bottengård mener at dette ikke ble klart nok, og hun antyder at representantene fra Tromsø kanskje burde markert sin motstand ved å forlate møtet. Men dette har vi ingen rett til å gjøre. Verken fra Styret eller Tinget, eller fra andre i vårt universitet, fikk vi noen oppfordring til å forlate møtet om vi skulle komme i mindretall, noe som jo også var helt klart på forhånd at vi ville. Hva ville vi

oppnådd ved å gå? Hvilke konsekvenser hadde det fått innad i vårt eget miljø? For å si det som det er, mener jeg at det er nødvendig å forsøke og beholde den troverdighet vi kanskje har nåt nå i fremtiden skal begrunne og forsvare våre interesser med utbyggingen i Breivika og når kampen om ressursene etter alt å dømme vil bli enda hardere enn før.

Et politisk poeng i denne forbindelse, om jeg skal tillate meg en refleksjon om studentpolitikken, må vel tross alt være å unngå unødige motsetninger ved den eneste universitet som faktisk støtter studentene i deres meget berettigede kamp mot den nye loven. Hvorfor man i denne situasjonen søker å skape avstand, er det jeg ikke skjønner.

Se redaksjonens svar
SISTE SIDE

Kristendom og marxisme — ild og vann?

Bokanmeldelse av Erik Fiva

Historisk har som kjent de mest forferdelige forbrytelser blitt utført av kirken. «With God on their side» har parter kjempet mang en krig, som egentlig har dreiet om kamp om høyest jordnære materielle forhold.

I dagens Norge regner neppe mer enn 20% av befolkningen seg som personlig kristne. Likevel utøver den offisielle variant av kristendommen en stor kulturell makt gjennom f.eks. religionsundervisningen i skolen og via NRK. Aktuelle kampsaker er Kristelig Folkeparti & Co's kamp mot selvbestemt abort, for kristne formålsparagraf i barnehagene og det puritanistiske oppgjøret med pornografien.

«NESTEKJÆRLIGHETS-BEGREPET»

I motsetning til dette reaksjonære folket, har yngre kristne med en lett bris i ryggen i 70-årene, prøvd å stille opp en alternativ kristendom: Gjennom «nestekjærlighetsbegrepet», som impliserer en radikal kritikk av den profittorienterte kapitalistiske samfunnsorden, ønsker man politisk-praktisk å realisere nestekjærlighetsidealet: Det innebærer en revolusjonær oppheving av kapitalismen, og innføring av sosialistisk demokrati bygget på nestekjærlighet.

«HELDIG ALLIANSE»

Eilert Jan Lohne som til daglig er ansatt på ISV, i Tromsø har skrevet en PAX-bok hvor han argumenterer for en «heldig allianse» mellom kristendom og marxisme.

«Det at vår erkjennesle av Gud faller sammen med Guds selverkjennelse (i oss) betyr ikke at vår erkjennelse kan identifiseres med Guds selverkjennelse. Den menneskelige erkjennelsesevne

er begrenset. Og «erkjennelsen» av Guds vesen er en gave — til den som tror». (s. 10)

Jesus er bindeleddet mellom det naturlige og det overnaturlige i følge filosofen Lohne. Vi synes imidlertid ikke forfatteren gir noen gode grunner for at den idealistiske tro på at det eksisterer en Gud utenfor historien, kan forenes med et materialistisk utgangspunkt. For å si det firkantet, mener vi at de himmelske former må reduseres til de jordiske: Når mennesket selv tenker seg de himmelske, må dette ha sin forklaring i menneskelige forhold. Lohne's bidrag til det umulige, en materialistisk bibeloppfatning, får likevel politisk interessante konsekvenser:

«Ved skapelsesordningene blir mennesket satt inn i naturen for å forvalte den. Som forvaltere er mennesket ansvarlig overfor Gud både for det som forvaltes og for **forvaltningsmåten**». (s. 120).

Forfatteren sammenfleter dette synet med marxismens utopi om det klasseløse samfunn i økobalanse som den

samfunnsorden som kan «sikre skapelsesordningen». Dette betyr at kristne sosialister og marxister til tross for **fundamental** teoretisk uenighet kan **samarbeide** i praktisk politikk. Arbeidet i SV er et godt eksempel på det.

ARBEIDSBEGREPET

«Kristendom og marxisme» er skrevet i perspektivet av at **aktiv frigjøring** fra et fremmedgjort og undertrykkende og utbytende (arbeidernes merverdiproduksjon) samfunn er i overensstemmelse med kristen lære og med Gud vilje. Samtidig fungerer boka som en første innføring i marxisme, som hevdes å være en forutsetning for sann kristendom. **Arbeidsbegrepet** er sentralt i denne sammenheng. «I begynnelsen var arbeidet (eller riktigere: en bestemt form for arbeid. E.F.), og arbeidet var hos mennesket og arbeidet var mennesket». (s. 54) Gjennom den kapitalistisk formede arbeidsprosessen idag, skaper arbeiderne verdier (inkl. den merverdi kapitalistene tilegner seg), og gjennom dette skaper mennesket seg selv og sitt forhold til naturen. «Gud er —

for denne oppgaven — helt overflødig», sier Lohne. Men han tilføyer at den **virkelige** begynnelse til naturen må gå forut for arbeidet, være skapt av Gud. Dermed er vi inne på dette med troen igjen.

IKKE «INN I KJERNEN»

«Kristendom og marxisme» burde påkalle oppmerksomhet og egge til debatt langt utenfor den kristen-sosialistiske leir. I denne omtalen har vi antydning av de poenger forfatteren grundigere argumenterer for i boken. Litt malurt i begeret Boka kan som nevnt egne seg som en innføring i marxistisk teori for den som har lite forkunnskaper om emnet. Men Lohne går ikke «inn i kjernen av Marx' teori», som det står skrevet bak på boka. Han kommer f.eks. avsnittet om den materialistiske historieoppfatningen ikke lenger enn den yngre Marx og viser til Stalins dialektiske materialisme som om det skulle ha noe med den

seine Marx historieoppfatning å gjøre! Den autentiske marxisme ligger etter vårt syn i den senere Marx' kritikk av den politiske økonomi. Denne økonomikritikken innebærer et brudd med den tidligere Marx og med Stalins historiske materialisme. Særlig i Vest-Tyskland har man i over 10 år gjennom en rekonstruksjon av den marxiske økonomikritikk prøvd å rehabilitere og videreutvikle marxismens radikalitet som teori og som handlingsveileder i det sosialistisk-politiske arbeidet, etter årtiers diskreditering av marxismen gjennom den staliniske teori og praksis. Denne debatten, hvorav en rekke bøker fins på dansk, har desverre ikke satt spor etter seg i Lohne's bok.

Eirik Fiva

Eilert Jan Lohne:
Kristendom og marxisme
Pax Forlag 1977
210 sider

Cand. mag.-graden og lærarutdanninga ved Universitetet

Delegatgruppa ga sist haust ut ei kort orientering om og vurdering av «Den nasjonale cand.mag.-komite si innstilling og innstillinga frå «Komite for vurdering av praktiskped. utd. ved U.I.T.».

Delegatgruppa kom fram til at hovudkonklusjonane i bae innstillingane måtte avvist, nemlig nedkorting av studiet til cand.mag-graden med eitt semester og ei utviding av ped. sem. til to semester.

No har dei historisk — filosofiske faktulteta både i Oslo og Bergen uttala seg imot «Cand. mag.-komiteen». Det er også ein viss grunn til å tru at Universitetstinget ved U.I.T. vil gå imot innstillingane. Resultatet vert truleg at også Rektormøtet vil avvise innstillinga frå «cand.mag.-komiteen».

Sjølvsagt om det er grunn til å vere tilfreds med dette utfallet, kan det også på sikt vise seg å vere ein pyrrhossiger! Før vi grunn gir dette nærare må vi trekke fram den reelle bakgrunnen for bae komiteinnstillingane.

STATENS INTERESSER

Situasjonen er den at dei største «avtakarane» av cand. mag.-arar — skuleverket, offentleg forvaltning og næringslivet — alle er av den oppfatning at cand.mag.-utdanninga er heller lite relevant for dei aktuelle arbeidsoppgåvane. Det er særleg når det gjeld konkurransen om arbeidsplassane på ungdomstrinnet i Grunnskolen at situasjonen er vanskeleg. Sett frå staten si side er det sjølvsagt mest rasjonelt å få storparten av grunnskolelærarutdanninga lagt til PH- og DH-systemet. Dette særleg av tre grunnar: a) Det vert ei billigare utdanning. b) Staten har betre kontroll over PH/DH-systemet enn over universiteta. c) PH-adjunktane er meir «anvendelige» enn universitetsadjunktane.

Difor kan ein tenke seg at både Stortinget og Regjeringa eigentleg ønsker seg ein situasjon der dei kan seie at universiteta har set seg sjølv utafor grunnskolelærarutdanninga! Men før dette «slaget» er avgjort, er det grunn til å tru at fleire reformforslag vil bli fremja — ikkje berre som «åtak frå staten» —

men også frå ulike interessegrupper innafor universiteta.

Ved universiteta i Oslo og Bergen vert ymse ordningar diskutert og nokre synspunkt på moglege nyordningar er kome fram, sjølv om forslaga ikkje er utgreidd med omsyn på korleis dei vil vera å gjennomføra i praksis. Her skal berre skisserast kort kva slags nyordningar som har vore nemnd.

FLEKSIBILITET

Felles for både cand.mag.-innstillinga og svarutgreiingane frå universiteta i Oslo og Bergen, er ynskje om å byggje ut ein teori- og metodebolk innafor pensum og la studentane få større fridom til sjølv å velje pensumet som kjem i tillegg. Universiteta skal og i større grad rettast inn mot etterutdanninga. Stikkordet er **fleksibilitet**: fleksibel undervisning gir fleksibel arbeidskraft. Ved UIO er det alt nedsatt ein komite som skal greie ut om det er mogleg å skape større fleksibilitet mellom faga — den såkalla fleksibilitetskomiteen. Ein liknande komite skal snart nedsettast i Bergen.

Ved UIO har det vore på tale å satse på individuelle val og fleire kombinasjonsordningar når det gjeld samansetting av

pensumslistene. Denne ordninga opnar for å kombinere element på tvers av dei tradisjonelle faggrensene. Eit anna alternativ er dei såkalla tverrfaga. Desse skulle vere ferdig definerte undervisnings-tilbod på eitt semester, og tildels gå på tvers av dei tradisjonelle skilja mellom institutta og fakulteta. Det kan nok vere mogleg å etablere eit **fagleg forsvarleg** «tverrfag», men at det byr på mange og store vanskar syner erfaringane med «samfunnsvitenskap grunnfag» ved Universitetet i Tromsø.

I Bergen har det vore tale om ei ordning med to nye fageiningar: stormellomfag og semesterfag. Stormellomfaget er tenkt å vere på 4 semester og tilsaman med eit hovudfag utgjere cand.philol.-graden. Ordninga opnar altså for ei 2-fagsordning, og siktar mot undervisningskompetanse i den vidaregåande skulen og mot forskarutdanning. Semesterfaget skulle knytast til eit mellomfag eller grunnfag. Meininga med semesterfagsordninga er at ho skal auke fagbreidda. Det er difor grunn til å tru at semesterfaget ikkje berre skal vere eit tillegg til grunnfag el. mellomfag, tvertimot vere eit sjølvstendig tillegg frå ein ny fagkrets. Om så er tilfelle, vil det sjølvsagt ikkje bli noko anna enn ei over-

fladisk innføring i eit emne. Ordninga vil lett splitte universitetsfaga opp i mindre einingar og gjere universitetsutdanninga tilnærma lik den som PH- og DH-skulane tilbyr.

Dei vil stille dei universitetsudanna lærarane enda svakare i høve til PH-lærarane avdi dei mister den faglege fordjupninga som til no (tross alt) har kjenneteikna univ.-utdanninga, utan at dei i særleg grad «vinn inn på» PH-lærarane i fagleg breidde.

4-FAGS CAND.MAG.

Ei ordning med 4 grunnfag for dei som ynskjer å bli lærarar i ungdomsskulen vert og drøfta. (Det er visstnok nedsett ein komite i Oslo). **Dersom** ein går ut ifrå som den viktigaste premisset at universiteta bør halde på sin del av lærarutdanninga til ungdomsskulen, kan nok ein 4-fags cand.mag. vere ei fornuftig «løysing». Men sjølv om ein er klar over at mykje av det fine «preiket» om forskning og «vitenskaplighet» har heller lite med røyndomen å gjere, ville det likevel vere uforvarsleg ikkje å poengtere at universitetet er og bør vere noko anna enn ein lærarskule og kurssted.

Anne Lise Langfeldt
Jon Todal

Kjøp og les
ungsosialisten
Avisa til Sosialistisk Ungdom

Hans Robertsen

Hans Robertsen (visesanger)

Hva er vel vanskeligere enn å intervju visesanger på marker om amerikansk utenrikspolitikk, seksualhygiene og dertil?

Odd Børretsen sine eminente ordspill blir plutselig student-avisens konkrete dilemma. Visesanger synger og snakker lite. Tilsynelatende. Men bare tilsynelatende — det viser seg at snakker også... om enn noe lavmælt.

Hans Robertsen begynner å snakke. Om Nord-Norges-turneen. Den omfatter både militære og sivile mål. Steinhardt, sier Hans....

—Avstander i Nord-Norge er noe spesielt. Å reise fra Pasvik til Hammerfest tar tolv timer. I Sør-Norge betyr det fem fylker. Ni konserter på ei uke pluss en tiltakende mengde influensabasiller gjør denne turen tøff.

For nye lesere — som det heter — så er det kanskje nødvendig å gi et kort resymé av Hans Robertsen's liv og lagnad: Trønder og Tromsøing. Før — guttesopran og tidligere barnestjerne (skeivt smil), halvparten av duoen Hans og Stein, plate på MAI. Nå — Oslo, kona på skole («ø e verke gla'i kona mi, ø»), en gitar og ei handfull nye viser. Langt fra Sainngata og visemiljøet i Trondhjem?

—Å ja. Det er liden aktivitet på visefronten i Oslo for tida. Der er på den eine sida de kjente visesangerne, og på den andre alle dem som sitter heime og spiller for vegen. Har brukt å spille på La Bohème av og til. Dessuten er det dukket opp et nytt sted som heter Pilen, men det er enda litt tidlig å si om det vil hjelpe på det ellers grisgrendte visemiljøet i hovedstaden.

Så du deler ikke Fred Åkerstrøms etterhvert så berømte oppfatning av Oslo?

—Nei. Oslo er et høl. Føler meg isolert dernede. De nye visene bærer igrunnen preg av det. Skrivebordsviser.

Hva meiner du med det?

—Jeg meiner at visene mine i størst mulig grad må gi en best mulig beskrivelse av de menneskene jeg føler for. Jobber for tida med et slags persongalleri; hvilke tanker har vaskekona, industriarbeideren og serveringsdama.

For å kunne få vite det, så må en snakke med folk. Visesangere skulle i det hele tatt prate mer med folk. Skal du skrive ei vise om hvordan det er å jobbe på Trondhjem mek. verksted, så må du vite hvordan det er å jobbe der.

Den «forskende» visesanger?

—Det er en arbeidsstil, ja.

Plata di med Stein — «Folket e historia» — drar fram mange ulike sider ved tilværelsen som folk kan kjenne seg igjen i. Men det virker som du har glemt at den såkalte «coca-donald»-kulturen har fått sterke røtter i folk...?

—Jeg er uenig i utgangspunktet ditt. Spørsmålet fører til en moralisme jeg ikke kan fordra...

Men skal ikke en visesanger som setter seg som mål å gi en best mulig beskrivelse av folks liv, også beskrive deres (våre) «laster»?

—Det er jo klart at viser nødvendigvis ikke må handle om revolusjon i siste verset. Jeg synes for eksempel at det er like riktig å prøve å beskrive folks fortvilelse.

Over til noe annet. Den progressive musikkbevegelsen i Norge har stått på to bein gjennom sytti-åra — Vømmøl og MAI. Disse institusjonene har både vært en inspirasjonskilde og en økonomisk garanti for deler av bevegelsen. I dag har situasjonen endret seg. Vømmøl er død, og det synes som om MAI's innflytelse har skrumpet inn. Er det dystre framtidssikter for progressive musikkutøvere?

—Vømmølbølgen er over. Nå må det jobbes på andre måter. Er

ikke enig i at MAI har utspilt sin rolle dersom det er det du meiner. Det virker faktisk som de legger opp til atskillig større alsidighet og bredde nå enn på lenge. I perioder synes jeg det har råda en slags husmannsånd over plateselskapet. De burde ha vært meir dristige i foretakene sine. Men vi skal heller ikke glemme at MAI har vært et jaget vilt for borger-skapet siden de så dagens lys. Uviljen mot MAI har kanskje kommet klarest til uttrykk gjennom den konsekvente sensuren NRK har gjort av MAI-produkter. Det ligger endel MAI-produkter i NRK's platearkiv merket en rød «vær forsiktig med bruk»-kontakt deres overordnede»-lapp. Når det gjelder de generelle forholdene for progressive musikkutøvere, så meiner jeg at det er viktig at bevegelsen er sjøleberga. Musikkværelsen er sjøle gratis lenger. Og det skulle bare mangle. Viktig er det også å opprette et kontaktnett for formidling av spillejobber. Men begge disse tingene er to sider av samme sak.

—Hvordan oppfatter du deg som kunstner?

—Tja... (smaker på ordet, tilløp til spredt latter). Jeg har jobba i denne tralten i tjue år, og blir fremdeles betegna som «loven». Tror forresten ikke jeg vil bruke begrepet «kunstner» om meg sjøl. Kall meg heller kulturarbeider. Det er en jobb på lik linje med andre jobber i samfunnet. Ordet kunstner derimot er såpass belasta og mytifisert jfr. at en kunstner ikke er som andre folk men skal liksom være meir følsom osv...

Men du har vel ikke noe imot å bli berømt?

—Det er ikke nødvendig å være berømt for å leve som visesanger. Men det er klart at du står mye bedre stillt på markedet for å få en jobb, dersom du har ett navn. Likevel — det er farlig å bli berømt. Borgerskapet dyrker deg opp og knytter deg til sitt bryst. Har du tatt standpunkt for arbeiderklassen, så er det også deres kultur din oppgave er å formidle...

Graf 78.

«Soundsational» — jazzklubben i Tromsø

De som har bodd i Tromsø ei stund kan ikke ha unnlatt å legge merke til «Soundsational» annonsering i lokalpressen og på plakater rundt omkring i byen. For de som igjen ikke har vært til stede ved klubbens jazzkvelder, kan det være på sin plass med noen opplysninger om en av de mest aktive jazzklubbene i landet.

«Soundsational» driver 6-8 jazzarrangementer i måneden i «Prelatens» lokaler. Tidligere ble det drevet jazzkro 2 kvelder i måneden i «Belmont Key Club», men pga. ustabil publikumstrømming fant klubbens styre det fordelaktig å oppnå en kontrakt med «Prelaten». Etter å ha drevet jazzkvelder på «Prelaten» et års tid, kan styret notere både negative og positive sider ved flyttinga. Ei av de negative sidene er at «Prelatens» lokaler ikke er spesielt godt egnet for større musikkarrangementer — deler av publikum får ikke høre musikken. Men ei sikker publikumstilstrømming har gjort det mulig å bedre økonomien og dermed øke det musikalske tilbudet — noe som de fleste nok vil anse som positivt.

«Soundsational» baserer mye av sin økonomi på medlemsbetaling. Et medlemskort gjelder for et år — og for en gjeldskontingent på 30 kr. tilbyr klubben 4 fribilletter i året og medlemsbrev med diverse medlemstilbud. Etter vel en måneds vervingskampanje har klubben fått vel 150 medlemmer — men styret håper at flere vil tegne seg som medlemmer.

En stor del av de arrangementene «Soundstional» har stått for har vært basert på samarbeid med jazzklubbene i Bodø og Narvik. På denne måten fordeles man reiseutgiftene for de gjest-

ende musikerne.

Allikevel har en stor del av de gjestende jazz-musikerne vært hentet for «Soundsational» egen regning — noe klubbens bare kunne ha gjort p.g.a. sin gode økonomi. Vi kan i dag tilby jazzarrangementer som ellers bare Oslo og Trondheim tidligere har kunnet tilby.

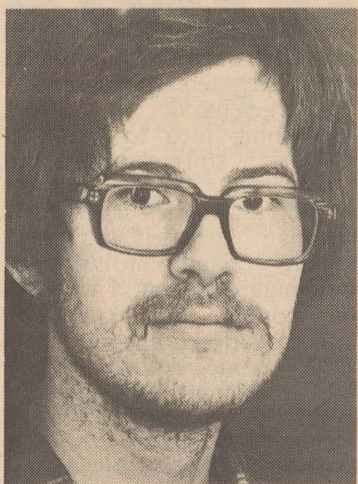
Men ryggraden ved jazzklubbens klubbkvelder er naturlig nok lokale grupper eller lokale musikere med gjestesolister. Hittil i år har «Soundsational» presentert Henning Gravrok's Kvartett, Afrolaget, Heiåhá og Arnulf Brochs kvintett. Av gjestende musikere som har besøkt Tromsø eller vil besøke Tromsø i vårsesongen kan nevnes: gitaristen Louis Stewart (feb.), Lars M. Thomassen/Jon Pål Indreberg (feb./mars), Calle Neumann/Chr. Reim Kvartett (3. og 4/3), tenorsaksofonisten Bjørn Johansen (mars), Arne Domnerus Sekstett (april) og den fantastiske danske bassisten Niels Henning Ørsted Pedersen (22/4, m/gitaristen Philip Cathrine og trommeslageren Billy Hart). O.N.

Synspunkt på husleieøkningene

Torill Vibe — bor i familie-leilighet på Prestvann studentheim — uttaler:

—Jeg synes nemlig talt de husleieøkningene så er pressa på oss er heilt horrible, særlig standarden tatt i betraktning, i tillegg til at studene er ei økonomisk svak gruppe.

Sjøl jobber jeg halv dag, dels

Einar Nilsen.

p.g.a. økonomien, mens mannen min studerer. De siste somrene har jeg nytta til studier, dels utfra familiens økonomiske situasjon, dels utfra at dette studietilbudet ikke fins i Tromsø. Men jeg vil understreke at slike sommerstudier er med på å undergrave universitetsstudiene.

Studiene har også etterhvert blitt knallharde, bl.a. på grunn av arbeidsmarkedet for akademikere, og den harde økonomiske situasjonen kombinert med dette forhold får uvilksomt sosialt negative konsekvenser for familiesituasjonen; alt blir liksom så usikkert.

Min mening om studentenes leveomkostninger

Da jeg fikk kjennskap til hvordan Samskipnaden hadde planlagt å øke husleia i 1978 reagerte både jeg og mange av mine medstudenter på dette. For mange syntes denne husleieøkningen å være urimelig stor. Uroen omkring den sterke husleieøkningen blei ytterligere forsterket da bomben om økt rente og kortere avbetalingstid sprang. Alt dette føltes av meg, og sikkert mange andre som et hardt angrep på vår økonomi. På grunnlag av alle disse kjennsgjeringene blei det foretatt en undersøkelse. Denne syntte at det var et stort fleirtall av studentene som var misfornøyd med den økonomiske utviklingen, og som støttet et forslag om å betale

gammel husleie for februar. Etter mi mening bør ikke husleiesatsene overstige borteboerstipendiet. Det må være et rimelig krav at de som bor borte ikke har store meromkostninger. Tar man fullt lån skulle dette være nok for de fleste, men mange kvier seg for å ta fullt lån, dette viser seg ved at flere og flere studenter tar deltidsarbeid. Det kan bli en stor sum som står på gjeldsbrevet når utdanningen er ferdig. Tilbakebetalingen starter i en tid da de fleste stifter familie og påtar seg andre gjeldsbyrder. Jeg har merket økningen i leveomkostninger, ved at jeg i dag trenger å låne dobbelt så mye som første gang jeg lånte.

Torill Vibe.

Glimt fra...

Forts. fra side 5

Den konservative representant ville vite hvordan ministeren stilte seg til denne aktivitet, og minnet om at formålet med studiet var å kvalifisere studentene til gymnasiundervisning i faget dansk, samt om ministeren ville gjøre noe for å komme «misbruket» til livs. Ministeren svarte med å peke på at det er universitetene selv som trekker beslutninger om de konkrete utdannelses-tilbud. Muligens som en trøst til den bekymrede konservative folketingsrepresentant, kunne ministeren fortelle at den framtidige ansattelsesmulighet for danske kandidater i det hele tatt, både i gymaset, på de høyere læreanstalter og eventuelt andre steder, var svært dårlig for tiden. Winther takket for svaret og konstaterer at ministeren ikke aktet å gripe inn overfor undervisning av nevnte art. Undervisningsministeren svarte med å gjenta at det ikke finnes hjemler som gir ministeriet rett til å gripe inn overfor universitetenes planlegging. «Om det er noe realistisk i, at man anvender disse emner, kan jeg ikke si noe om. Det vet jeg ikke», sluttet Ritt Bjerregaard. (Sakset fra «Information og debatt», nr. 22/77).

Sovjet-unionen —

Forts. fra side 7

han kunne bestemst som ein avert av ein forgangen asiatiske produksjonsmåte. Han sa vidare at elite-begrepet ikkje kunne nyttast som ei adekvat nemning på den herskande klassa i USSR. Dei som nytta eit slik begrep har aldri hatt noka forståing for kva produksjonsmåten har å seia for karakteren av eit samfunn.

Dutschke vart seinare i debatten imøtegått på det sterkaste frå Critique-folka. Dei skulda han for å vere alt for teoretisk. Han hadde ikkje skjont at røyndomen var konkret og at det var her vi laut ta utgangspunkt, hevda Ticktin.

For vår eigen del vil vi føya til at Dutschke kan hende representerte dei mest interessante synspunkta under helle arrangementet, sjølv om vi og må vedgå at Critique-folka hadde mykje å fara med når det galdt konkret materiale om Sovjet/Aust-Europa. Men vi meiner det er lite fruktbart for den vidare diskusjonen å berre avfeia Dutschkes synspunkt som «for teoretiske» og derfor lite interessante.

Som vi peika på innleiingsvis var arrangementet altfor dårleg førebudd. Sakspapira kom altfor seint, det tekniske utstyret fungerte ikkje, og ein hadde heller ikkje syt for å halda ro i PAX-huset der seminaret fann stad dei dagane det varte. Det var faktisk stundar då referentane såg på kvarandre med spørjande blikk då dei lurte på om det gjekk føre seg øvingar i gamaldans og/eller judo i dei lokala som låg over seminarsalen medan hovudinnlegga vart haldne.

Det innhaldsmessige stod imidlertid til forventningane, ikkje minst pga. dei analytisk og pedagogisk gode granskarane frå Skottland. Synspunkta som kom fram lyt vera eit godt utgangspunkt for den vidare analyse og debatt om Sovjet/Aust-Europa marxistar imellom. Denne debatten er heldigvis i Norge ikkje lenger avhengig av AKP-konjunkturane.

Med sovjetololsk helsing,
Rune Hagen og Alf Olsen

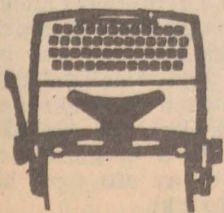
— Kjende seg ikke —

Forts. fra siste side

lån-, og stipendordninga?
— Nei, eg trur ikkje eg lar meg presse!

Det er greitt å seie frå at ein ikkje veit nok om ei sak, men tidlegare leiar av AUF, no representant for venstresida (?) i Arbeidarpartiet, burde vel kjenne såpass til den alvorlege situasjonen til ungdom under utdanning at ho kunne møte oss på aksjonsdagen vår.

Eller kanskje det er slik mange har sagt — noko som vel også er ei av årsakane til at AUF ikkje har meir enn ei handfull medlemmer her på Universitetet — at dei ikkje har nokon skikkeleg skolepolitikk!?

Terrorisme og undertrykking i V-Tyskland

Narve Fulsås var i Tyskland like før nyåret, og kjem her med ei analyse av situasjonen i denne vesteuropeiske stormakta

«Berufsverbot» er gått inn i den vanlege språkbruken i fleire europeiske land — og blir nytta om liknande tendensar også i desse landa sjølve. Men yrkesforbod for radikale i offentleg teneste er bare ei av formene for tilstramming mot opposisjonen (om andre former, sjå t.d. «Studentforum» 1.78)

DEMOKRATIETS FORSVAR MOT TERRORISMEN?

Planer for effektivisering og utbygging av politiet med omsyn på «statens tryggleik» låg føre lenge før terrorismen blei noko problem. Politisk vald i Vest-Tyskland (BRD) dei siste 10 åra starta heller ikkje med Adreas Baader og Ulrike Meinhof: «2. juni-rørsla» har namnet sitt etter den dagen i 1967 då politiet drap Benne Ohnesorg i ein studentdemonstrasjon. Men terrorismen er ein utsiktslaus og farleg reaksjon på undertrykkinga. Terroristane fører ein reint privat «krig» mot Staten og tener utelukkande reaksjonen. Dei som har mest å hente på nye terroraksjonar er dei utslørte talsmenn for ein ope autoritær stat (Strauss m.a.) Terrorismen legitimerar opprustinga av politiet og «nedrustinga» av demokratiet. Og sidan terrorismen framstillar seg som venstre-revolusjonær blir han nytta til å isolere venstresida som «sympatisørar». Einkvar som reiser spørsmål om korleis terrorismen har oppstått, om fengselsvilkåra og den rettslege handsaminga av terroristane er sympatisør og derfor medskuldig. Sympatisør-hetsen skapar ein allmen meinings-tvang og tenar til ei total tåkelegging av dei verkelege samfunnsmessige motsegnane. Ved å identifisere all fundamental opposisjon med terrorisme, kan han utgrensast frå demokratiet, frå lova. CDU/CSU har t.d. nyleg gått inn for forbod mot ei rekkje venstrepartiar.

For drivkreftene bak ei autoritær samfunnsmessig utvikling er terrorismen derfor funksjonell. Det set fart i nedbygginga av demokratiet, er sterkt skadeleg for venstrefløyen, har ingenting med sosialisme å gjere, og må difor motarbeidast. Samstundes må vi forsvare RAF-fanganes og forsvarrets rettar mot overgrep frå Staten.

DEN AUTORITÆRE TRADISJON I TYSKLAND I Tyskland blei det aldri

gjennomført nokon borgarleg-demokratisk revolusjon. Borgarskapet fremja ikkje sine interesser i motsetning til dei gamle samfunnets klasser, men allierte seg med dei — mot arbeiderklassa og radikale demokratiar. I år er det 100 år sidan sosialistlovane under Bismark, og alt då hadde han ein anti-demokratisk tradisjon å byggje på.

Weimar-republikken etter 1. verdenskrigen var eit vaklande demokrati med mislukka sosialist-revolusjonar og høgreterror — heilt til fascisismen fullstendig og utan avgjerande motstand knuste arbeiderklassas organisasjonar. Fascisismen blei ikkje nedkjempa av ein demokratisk tysk opposisjon, men av framande okkupasjonsmakter. Og etter krigen var det desse okkupasjonsmaktene, med USA i spissen, som stabla på beina eit nytt demokrati. Dei gamle fascistane var likevel bare diskreditert så lenge dei ikkje ble akseptert av utlandet, dvs. fram til omlag 1950. Den herskande ideologien var sterkt anti-kommunistisk. I 1950 kom det Berufsverbot-forordningar mot KPD-medlemmar, i 1953 kom det forbod mot politiske streikar og i 1956 forbod mot KPD som parti.

I denne tradisjonen er fasen frå slutten av 50-åra til slutten av 60-åra eit slags liberalt mellomspel der toleransen blir utvida og kontrollen litt romslegare. Bakgrunnen er den sterke høgkonjunktura i denne perioden. Men frå midt på 60-talet veks så den nye utanomparlamentariske studentopposisjonen fram, og i dag er kontrollen stramma kraftig til att.

Det som kan utvikle seg til organiserte anti-kapitalistiske alternativ skal brytast ned i utgangspunktet. Nye herredømeformer føyar seg til arsenallet av gamle: «Det har aldri vore så mykje tysk historie i Tyskland som nå: Den tyske historia er samansett av mislukka revolusjonar og vellukka kontrarevolusjonar» (O. Negt)

OPPOSISJONEN I DAG

Den er framleis isolert frå arbeiderklassa, og må bruke mesteparten av kreftene sine på å prøve å yte motstand mot undertrykkinga frå statsapparatet. Samstundes har det dei siste åra vakse fram ei omfattande rørsle i protest mot atomkraftutbygginga. Ikkje minst denne har fått merke

kva politiet kan nyttast til. Anti-atom-demonstrantane er uttrykk for framvoksteren av ein «sivil ulydighet» som ein øvrigheitsstat med sterk revolusjonsangst og autoritære tradisjonar umiddelbart vil oppleve som eit fundamentalt trugsmål. Alle som protesterar skal lære seg at motstand er nyttelaust. Men samstundes må den eventyrlege (eller marerittaktige) politiinnsetsen mot demonstrantane også sjåast på bakgrunn av at i

atomkraft-teknologi har BRD ein forande posisjon på verds-marknaden som føreset vidareutvikling av dei påbyrja utbyggingsprogramma.

BRD-STORMAKT I EUROPA

BRD er nå den avgjort sterkaste økonomiske og politiske makta i Vest-Europa, og har omfattande investeringar over heile verda. Eit trugsmål mot desse investeringane vil bli møtt med økonomiske og politiske sanksjonar — det såg vi tydeleg i Portugal. USA og Vest-Tyskland er dei som har åttvara skarpast mot «folkefront-Europa» — altså regjeringar med deltaking av dei «euro-kommunistiske» partia. Dersom det skulle utvikle seg ei verkeleg revolusjonær massemobilisering i Sør-Europa som BRD må gripe direkte inn overfor, er det ikkje minst viktig for det tyske statsapparatet å ha ryggen fri heime. Den sosialistiske og demokratiske opinionen i desse landa — og her i Noreg — har altså gode grunner for å stå opposisjonen mot utviklinga av ein autoritær «Modell Deutschland».

Eksamendmelding

Husk å melde deg til eksamen i god tid før meldefristen går ut.

Absolutt siste frist er 1. april i vårsemesteret.

Studenter som har meldt seg til eksamen og ønsker å trekke seg, bes melde fra om dette til Studentekspedisjonen — dette for å unngå praktiske problemer som kan oppstå, f.eks. kollisjon mellom eksamensdager og også unødvendige eksamensforberedelser i emner med bare én oppmeldt kandidat.

Også studenter trenger økonomisk veiledning.

Ta kontakt med oss - vi står til disposisjon.

Fellesbanken a.s

Fr. Langesgt. 19/21
Tlf. 86470 - Tromsø.

Sissel Rønbeck, AP si
talskvinne i studie-
finansieringssaker:

— **Kjende seg
ikkje kompe-
tent til å halde
innleiinga på
aksjonsdagen!**

Sissel Rønbeck, tidligere leder i AUF, nå stortingsrepresentant for Arbeiderpartiet.

Studentutvalet kontakta Sissel Rønbeck i høve Aksjonsdagen 22. febr. og spurte om ho kunne tenke å halde innleiing på det då planlagte opemøtet om kvelden.

Ho svara då på telefonen omlag slik:

— Eg er lei meg, men eg kjenner meg for «fersk» til å ta denne innleiinga.

Studentutvalet: Er det ikkje så at du er saksordførar for lån- og stipendsaker i Stortinget?

— Jau, men det hjelper ikkje, her er det slik at ein stort sett blir «sett på» sakene, og eg kjenner altså ikkje nok til denne saka.

Stud.utvalet: Kva om vi avgrensar det heile til berre

Forts. side 15

AUF's leder i Troms til Studentavisa:

— **Jeg bekjenner åpent at dårlig rekruttering på universitetet er et stort problem for oss!**

AUF har mindre enn 5 medlemmer på heile Universitetet

Nordlys

ORGAN FOR DET NORSKE
ARBEIDERPARTI

Hvor er DNA-studentene?

Arbeidernes Ungdomsfylking har intet å skamme seg over når den skal arbeide innenfor universitetsområdet og blant studentene der. Det er åpenbart at AUF her har en misjon å utføre.

Det er positivt å se at den lange monopolisering av studentpolitikken som m'l'erne har stått for i Tromsø nå er i ferd med å ta slutt. At det utelukkende er SV som står som motpol i disse kretsene er noe forunderlig. Nettopp dette burde samfunnet utenfor universitetet være mer opptatt av, og her synes vi for eksempel ikke at Tromsø Arbeiderparti i tilstrekkelig grad har vist aktivitet.

Studentavisa: Per G.Olsen, leder i Troms AUF, kommentar til «Nordlys'» vurdering av den studentpolitiske situasjonen i Tromsø og den klare utfordring til Arbeiderpartiet som avisa kom med sist i nov. etter skiftet i den studentpolitiske ledelsen?

— Nordlys har utvilsomt rett i dette, Arbeiderpartiet har ikke i tilstrekkelig grad prioritert arbeidet på Universitetet. Det er et beklagelig faktum at vi også reint generelt har veldig dårlig opplutning på universitet og høgskoler. Også blant lærerkrefte er opplutninga katastrofalt dårlig. Årsaken til dette misforhold trur jeg først og fremst ligger i den sosialt skjeve rekruttering av studenter og tilsatte til høyere utdanning. Det kan kanskje være end, AP-sympatiserer rundt om, men de viser seg iallefall ikke offentlig! Utvilsomt er dette et paradoks

etter vel 40 års AP-styre i KUD.

SA: Men mange meiner at AP/AUF egentlig ikke har noen offensiv skolepolitikk som appellerer til de utdanningsøskende??

— Sjølsagt har vi et godt skolepolitisk program, og vi har også hatt stort gjennomslag for våre synspunkter, bl.a. i utforminga av den videregående skolen. Men generelt er det vel kanskje stor motstand mot AP's skolepolitikk fra de sterke skolepolitiske konservative strømningene på høgskoler og universitet.

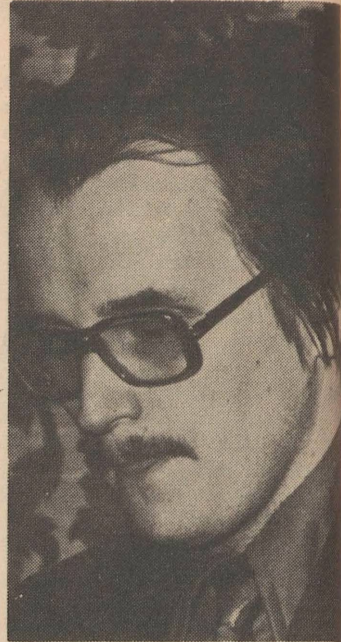
SA: Tromsø Arbeiderparti har vel nå tatt opp hansken fra Nordlys og fra leserinnlegg og lagt planene for «inntoget» på Universitetet?

— Jeg kjenner ikke til om Tromsø AP har drøfta denne problematikken. Derimot diskuterte vi dette på årsmøtet i AUF i Troms før nyttår, og jeg

nå åpent bekjenne at dette er et stort problem for oss. Det sier imidlertid litt om Universitetet som institusjon, men også endel om AUF som organisasjon at vi på få veker fikk 80 medlemmer i gruvearbeidermiljøet på Svalbard, mens vi ennå bare har knapt fem medlemmer på heile Universitetet!

SA: Det er altså Universitetet og studentene det er noe «feil» med?

— Det har vel noe å gjøre med den tradisjonelle oppbygginga av universitetene og de «murene» som omgir disse. Ungdom og folk flest har liten kontakt med ungdommen på Universitetet, som har egne studentheim, egne spisesteder, egen bokhandel m.v., det er kort og godt ei utbredt «sjøldigging» i universitetsmiljøet. Spesielt på bakgrunn av de forvent-

En av Arbeiderpartiets fremste talsmenn i Troms i skolespørsmål: Per Gunnar Olsen. Han arbeider som sekretær hos Fylkeskassereren; og er leder Troms AUF.

ninger som blei stilt til Universitetet i Tromsø er dette beklagelig.

SA: Men det du nå har sagt må jo bety at Arbeiderpartiet og maktapparatet i fagbevegelsen er feilfrie og dessuten ikke synderlig interessert i det som skjer på utdanningssektoren!

— Det er klart at det er gjort feil begge veger, men samfunnet må diskutere hva vi ønsker med universitetet, og den diskusjonen har vi ennå ikke tatt — dessverre! Fiskerifag er forøvrig et unntak — her har de hatt bedre kontakt med samfunnet omkring.

SA: Universitetsstudenter og tilsatte er altså stort sett høgt utdanna og livsfjerne mennesker — har du ikke noen forståelse for synspunkt som kommer derfra?

Trenger virkelig ikke dere i «arbeiderbevegelsen» Universitetet?

— Det er klart at det er nyanser her, men endel av de standpunkt de såkalt «progressive» forfekter har jeg ærlig talt ikke skjont. Det gjelder bl.a. holdningene til utjamningsordninger med andre utdanningsgrupper når det gjelder boforhold og andre velferdstiltak.

Oss pampere (?) imellom

Svar på debattinnlegget side 12

Vi skal ikke her gå inn på en diskusjon om hvordan bl.a. John Magne Erlandsen kunne ha ordnet seg for å slippe å ta drosje fra Gammelgården og til Langnes og tilbake, fast — plass — billett på flyet tur/retur Oslo, drosjer i Oslo, i tillegg til å motta diett og overnattingsgodtgjørelse. Mulighetene er sjølsagt mange for de som med kløkt vil unngå å bli kjøpt opp og la seg korrumpere.

Men det at den tidligere SU-

formannen ikke anså alle disse kompensasjonene for problematiske og i strid med PF sin offisielle linje, viser jo bare hulheten i alt det skriket og skrålet PF har prestert når det gjelder «pampelønninger». Når ble det forøvrig et argument for PF at samskipnaden ikke hadde noen innvendinger mot at reisegodtgjørelsene var som de var?

Erlandsens svar består av sleivete slag der noen treffer han sjøl på kjeften og andre går i løse lufta. Vi skal kort kommentere tre av de siste:

1) PF har ikke bestandig gått imot honorering av studenttillitsvalgte. Helt fram til våren 1976, var PFs linje å kreve så store godtgjørelser som mulig for bl.a. medlem-

mer av Studentutvalet. Heller ikke kompensasjonen for AU-medlemmene i NSU sentralt ble kritisert før dette.

2. Det er blank løgn at Olav Versto sendte politi mot studentene under Sogn-okkupasjonen høsten 1975. Olav Versto hadde ingenting med denne saka å gjøre. Det var Værnes og Syrrist som den gang var med på Hovedstyrevedtaket om å gå til harde tiltak mot de streikende på studentbyene. Både Værnes og Syrrist ble kort tid etter definitivt sparket ut av USV-laget i Oslo.

3) Vi har aldri benektet at AU-medlemmene i NSU får økonomisk kompensasjon. For de som jobber på kontoret på heltid dreier det seg om vel 2000 kr. i måneden i brutto.

Hva er så Sosialistisk Front sitt standpunkt til godtgjørelse for studenttillitsverv?

— Vi mener at spesielt arbeidskrevende verv som går ut over studiene, må kompenseres. Dette er nødvendig for at studentpolitiske verv ikke bare skal være forbeholdt de som står sterkest økonomisk og faglig. Prinsippet i NSU er f.eks. at lønna varierer med arbeidsinnsatsen, men slik at de som jobber på heltid skal få tilsvarende lån og stipend for studenter ellers. (I dag er bevilgningene så lave at dette dessverre ikke kan innfries med de nåværende prioriteringene).

— PFs halvhjertete men hysteriske motstand mot pampelønninger kunne ha noe

for seg dersom det var snakk om stortilt avlønning av et sjikt med velfødde studentbyråkrater. Men slike verv finnes verken i NSU eller her på Universitetet. Og siden det er slik at ingen blir spesielt «reine og røde» av å påta seg verv som fører til nedsatt studieprogresjon og økonomiske merbelastninger, fungerer PFs standpunkt bare reaksjonært. Det neste må vel bli at vi skal sende stipendene tilbake til Statens Lånekasse?

Vårt poeng med oppslaget i forrige nummer var rett og slett å vise det John Magne Erlandsen nå bekrefter: At heller ikke PF i praksis er villig til å ta konsekvensene fullt ut av sitt eget håpløse standpunkt.